

ועדת תרבות

י' חשון תשפ"ה
11 נובמבר 2024
סימוכין : 2024-0103-1022

דוח משיבה מספר 1 של ועדת תרבות שהתקיימה ביום שני, כ"ו בתשרי תשפ"ה, (28.10.2024)

השתתפו :	מר יוסי חביליו גבי יעל ביטון דה לנגה מר יוסף חיים מועלם מר אריאל גולן גבי מרים סלע גבי רונית אחדות חודג'ייב הכהן	סגן ראש העיר, יו"ר הוועדה חברת הנהלה ומ"מ יו"ר הוועדה חבר הנהלה (מ"מ לצביקה אסולין) חבר הנהלה חבר הנהלה חברת הנהלה
לא השתתפו :	מר ישראל קלרמן מר אריה קינג גבי חגית משה מר אהרון בלומנשטוק מר יוחנן ויצמן	סגן ראש העיר סגן ראש העיר סגנית ראש העיר חבר הנהלה חבר הנהלה
נכחו :	גבי לורה ורטון גבי אריאלה רג'ואן גבי תמר ברלינר גבי קטיה טוב גבי נירית אבני גבי נועה שטרייכמן מר נועם כוזר גבי נטע מייזלס גבי רוני מהדב מר בן ישראלי גבי תהילה שמש מר נאור רובין גבי עדי בן זאב מר רם וייס	חברת הנהלה ראשת מינהל תרבות, חברה, ספורט וצעירים מנהלת אגף תרבות ואומנויות יועצת ראש העיר לענייני תרבות יו"ר ועד פורום יוצרי קולנוע מיזם הסטודיו הנודד עמותת בר קיימא לתרבות עמותת רוח חדשה סינטמק ירושלים ופורום מוסדות תרבות עמותת מוסללה עמותת מוסללה תנועה תרבות פאב המפלצת מפיק
מזכירת הוועדה : אור בוזגלו		

ועדת תרבות

על סדר היום נדונו הנושאים הבאים:

1. דברי פתיחה – מר יוסי חביליו, סגן ראש העירייה, יו"ר הוועדה ומחזיק תיק תרבות

מר יוסי חביליו, סגן ראש העירייה, יו"ר הוועדה פתח את הישיבה וברך הנוכחים.

2. דברי פתיחה ותמונת התרבות העירונית הרוחבית – גב' אריאלה רג'ואן, ראשת מינהל תרבות, חברה, ספורט וצעירים

גב' אריאלה רג'ואן התמקדה בנושא מינהל התרבות כגוף מרכזי בירושלים, החשיבות והמורכבות של ירושלים כ"עיר עולם ומלואו" המשלבת זהויות, תרבויות ואירועים היסטוריים מיוחדים שמשרתים את כל שכבות האוכלוסייה, ומספקים בית לפעילויות שונות עם היכולת של המינהל להיות קשוב לשטח ולצרכי התושבים, תוך שיקול רחב של מכלול הגורמים.

גב' רג'ואן ציינה כי ירושלים עומדת בשורה אחת עם ערי עולם כמו ניו-יורק והונג-קונג, ומכילה את כל חמשת הפרמטרים המגדירים "עיר עולם": כלכלה, חברה, פוליטיקה, תרבות ודת. התרבות המגוונת של העיר משלבת פעילות מקומית ובינלאומית, תוך שמירה על איזון בין קבוצות אוכלוסייה שונות וצרכיהן.

גב' רג'ואן הדגישה כי המינהל מצליח לשלב בין הצרכים של הקהילות השונות בעיר ואף מבצע אירועים רבים, החל מרמה שכונתית ועד לרמה בינלאומית במקביל ליוזמות שמובילים תושבים תוך דגש של המינהל לפעול מתוך שליחות וגמישות מחשבתית.

לסיכום, הציגה את צוות המנהלים השותפים להובלת המינהל, והודתה על תרומתם של כל אחד מהם.

3. יעדים מרכזיים של אגף התרבות בשנים הקרובות – גב' תמר ברלינר, מנהלת אגף תרבות ואומנויות

גב' תמר ברלינר הציגה את היעדים המרכזיים במוטבי התרבות בעיר ירושלים: תושבים מכל השכונות, מוסדות תרבות, תיירות ואומנים. במקביל, הדגישה את ההתמקדות במחלקות העירוניות העוסקות בתרבות במזרח העיר, במורשת ישראל, ספריות, אומנויות הבמה, אמנות פלסטית, ותרבות במרחב הציבורי. כמו כן, הודגש כי חלק משמעותי בעשייה הוא שיתופי פעולה עם גורמים קהילתיים ומחלקת תמיכה במוסדות תרבות.

גב' ברלינר ציינה כי במהלך השנה האחרונה עלה מספר מוסדות התרבות הנתמכים בעיר מ-84 ל-89, והצפי הוא לעבור את ה-90 בשנה הבאה. תוך התייחסות לאתגרי התקצוב בהשוואה לערים אחרות (לדוגמה תל אביב, בה מעט מוסדות מקבלים תמיכה רחבה, לעומת המבנה הירושלמי התומך בכמות גדולה של מוסדות קטנים).

כחלק מהחזון לעתיד, הוצגו שני פרויקטים עיקריים:

- ספריות כמרכזי תרבות קהילתיים: הרחבת תפקידי הספריות בעיר, כולל ספריות ניידות, כדי לחזק את החיבור בין חינוך לתרבות בשכונות השונות.
- פיתוח אמנות במרחב הציבורי: השקעה בפיילוטס למיצבי אמנות קהילתיים, כמו המפלצת שהפכה לסמל עירוני, במטרה לשלב את הקהילה בפרויקטים אמנותיים עתידיים ברחבי העיר, במיוחד במוקדי התחדשות עירונית.

באמצעות צעדים אלו, האגף יחזק את מעמדו התרבותי של ירושלים על מנת לייתר סביבת תרבות מתפתחת ומשמעותית.

colture committee | ועדת תרבות | لجنة الثقافة

כיכר ספרא 1, ירושלים 9100707 | טל: 02-6295723

mazkir_haeir@jerusalem.muni.il

ועדת תרבות

4. דיון

נערך דיון מעמיק בין המשתתפים בנושא התרבות בירושלים.

5. דברי סיכום – מר יוסי חביליו סגן ראש העירייה, יו"ר הוועדה ומחזיק תיק תרבות
מר יוסי חביליו סגן ראש העירייה, יו"ר הוועדה חודה לכל המשתתפים ולגורמים המקצועיים על עבודתם החשובה לחיזוק נושא התרבות בירושלים.

תמליל הישיבה מצ"ב והוא מהווה חלק בלתי נפרד מהדו"ח.

בברכה,

יוסי חביליו
סגן ראש העיר
יו"ר הוועדה

ועדת תרבות

4. דיון

נערך דיון מעמיק בין המשתתפים בנושא התרבות בירושלים.

5. דברי סיכום – מר יוסי חביליו סגן ראש העירייה, יו"ר הוועדה ומחזיק תיק תרבות

מר יוסי חביליו סגן ראש העירייה, יו"ר הוועדה הודה לכל המשתתפים ולגורמים המקצועיים על עבודתם החשובה לחיזוק נושא התרבות בירושלים.

תמליל הישיבה מצ"ב והוא מהווה חלק בלתי נפרד מהדו"ח.

בברכה,

יוסי חביליו
סגן ראש העיר
יו"ר הוועדה

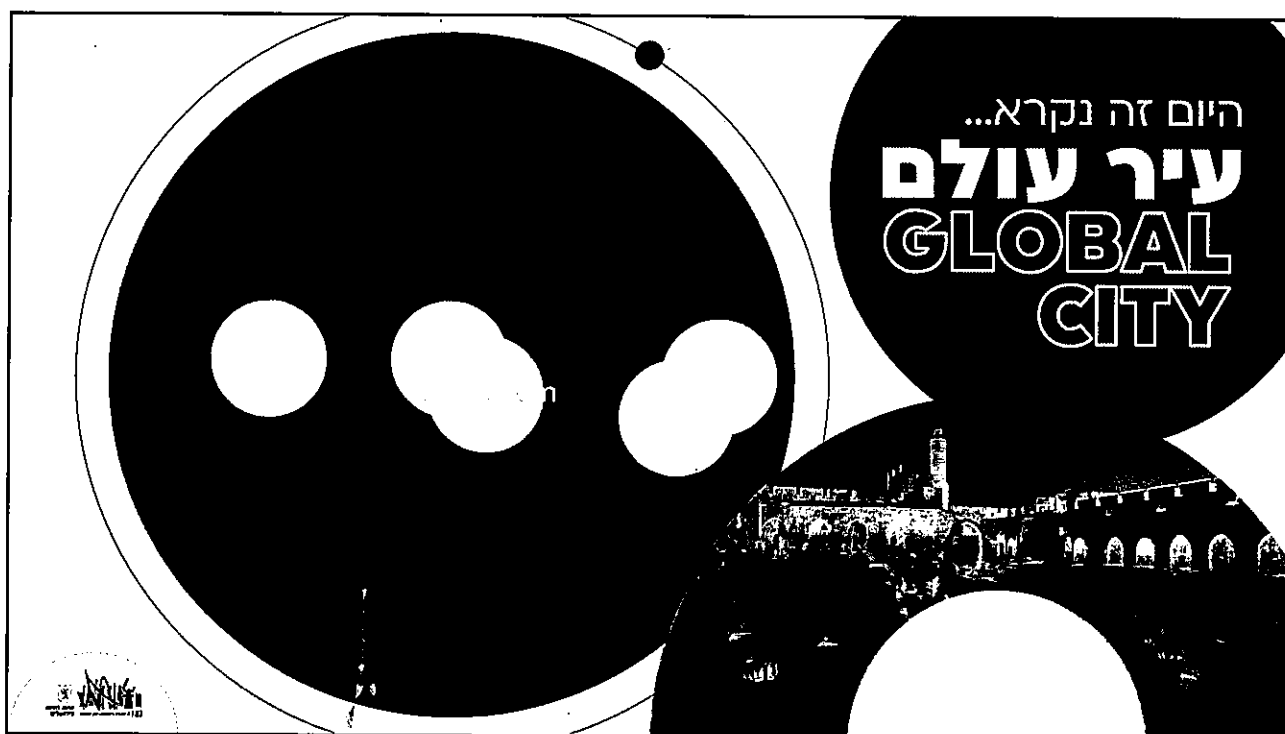
1

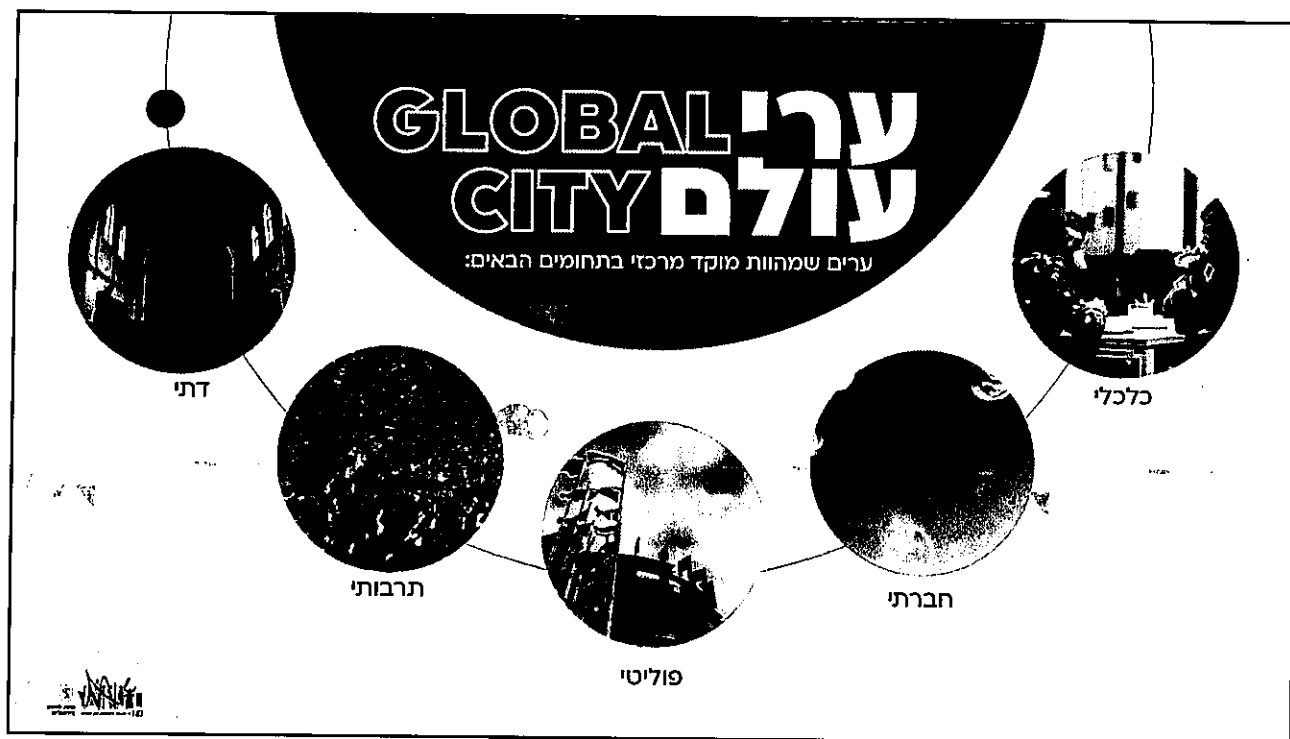
2

3

4

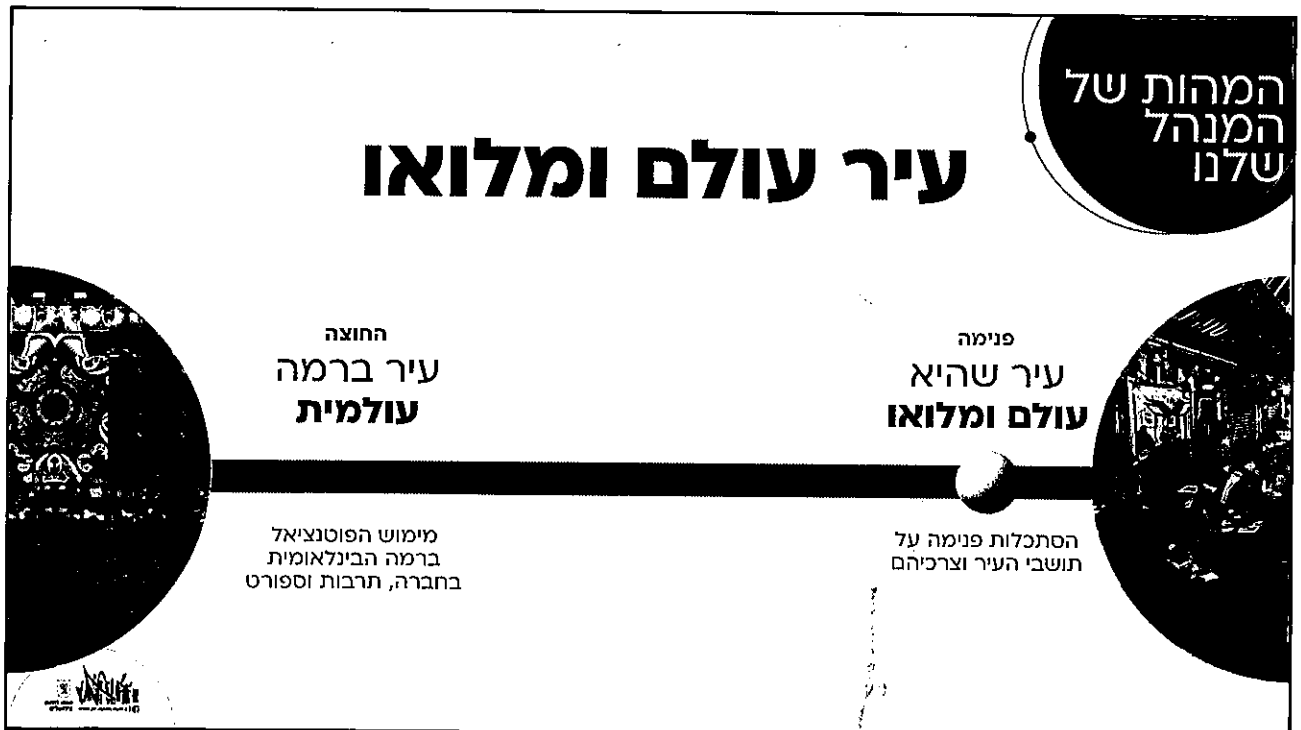
5

6

7

8

9

10

עיר, עולם ומלואו

מסתכלים גלוקאלי

שכונתי **עירוני** **ארצי** **בינלאומי**

11

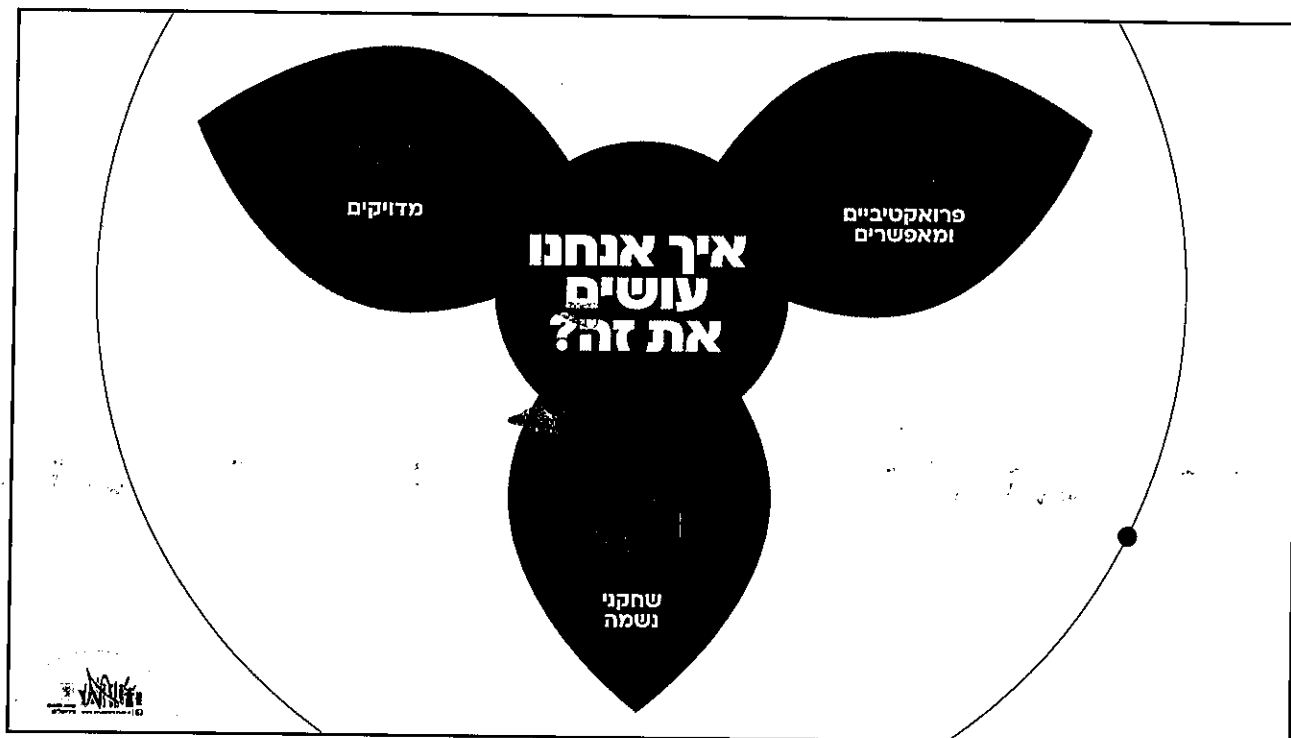
מנווטים בתוך מרקם החיים העדין בעיר

חברת חרדית **חברה ערבית** **חברה חילונית/דתית**

12

13

14

מה זה אומר להיות פרואקטיביים ומאפשרים?

פרואקטיביים
יוזמים את שגרת התרבות והספורט הירושלמית עבור תושבי העיר ומבקריה

מאפשרים
מעניקים מרחב השפעה ומאפשרים את התנאים ליצור ולפעול בעיר מתוך שותפות

אלופות אירופה

מרתון ירושלים

פסטיבל ירושלים לאמנויות

פסטיבל צמיד

ברוטניה

קיימות פסטיבל

עדלאידע

קופסא שחורה

פאבים קהילתיים

יוזמת תושבים

מרכזים יצירתיים - המפעל, מוסללה

פלייסמייקינג

15

מה זה אומר להיות שחקני נשמה?

פועלים מתוך שליחות

גמישים מחשבתית

פורצי דרך

זמינים לכל דבר ועניין

16

8

חלון הראווה של העיר

תכנים

מקומות

אנשים

17

בינוי ופיתוח קהילה
חיבור בין אנשים, עידוד
אקטיביזם, יצירת זירות מופש
והזנק תחושת קהילתיות

עידוד, חשיפה, הנגשה
והינוך לתרבות, ספורט,
מנהיגות, קיימות, יזמות
ועוד כדרך חיים

העיר תקרה לך |
צריכה פסיבית של
עירוניות פועמת
צויר קור, פס תרבות, פרויקטי קונו, פיסול,
וידאו ארט, ננות קהילתיות ואתרי טבע,
שבילי אופניים, מתקני כושר ועוד

סדרות אירועים
בזירות ומרחבים
ציבוריים

הנעת האקוסיסטם
הירושלמי
רישות ויצירת פלטפורמות
לשחקנים שונים לפעול
ולקדם את תחומם

פעילות מקומית
שוטפת ואירועי
שיא שכונתיים

הצמחת טאלנטים
אתור טיפוח ועידוד כוחות
יצירתיים וירושלמיים - אמנים,
ספורטאים, יזמים חברתיים,
מנהלים מקומיים

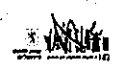

פעילות קבועה
במרכזים עירוניים
מונהלים קהילתיים, מרכזי
צעירים, מרכזי גיל שלישי, מרכזי
נוער, מרכזי ספורט, ספריות,
ננות קהילתיות וכו'

תכנים

לכל הגילאים ולכל
המגזרים

18

19

20

הוועדה לתרבות – תמליל

מספר הוועדה : 1

מקום ההתכנסות : אולם הנחלה 2

תאריך הוועדה : כ"ו בתשרי תשפ"ה (28.10.2024)

מוזכיר הוועדה בדיון : אור

שעת תחילת הוועדה : 16:10

שעות סיום הוועדה : 17:49

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק בע"מ ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית
ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק בע"מ עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל
ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות
ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד וורק תמלול והקלטה

גולד-וורק ת M i g R ים

יו"ר יוסי חביליו

טוב, שלום לכולם. אז תיכף נעשה ויכול להיות עוד סבב היכרות, אפילו שזה הרבה אנשים, כי יש פה אנשים מאוד מכובדים ולא את כולם אני מכיר, את רובם אני כן מכיר. אז חילקו לכם סדר היום, תעבירו, ואם לא, אז אני הדפסתי עוד כמה. הלאה. זה ה ראסמי ואני הדפסתי, טוב. אני מניח, יש לנו שלושה חברים, הייתי לחוץ, אז תודה, ועוד יביאו בהמשך. שלום לכולם, ולכולן, שמח שבאתם, ובאתן, הזמנים קשים, כואבים את נפילת החיילים, החיילים בדרום ובצפון, שזה פשוט זוועה, ומתפללים לשחרור החטופים, אני התלבטתי אם לקיים את הוועדה, אבל החלטתי שעדיף לקיים, יש חשיבות רבה בפעילות של מוסדות התרבות, ואני חושב ש - , אולי אפילו באופן מיוחד בזמנים האלו. אנחנו עושים מאמץ להתחיל בזמן, ונגמור עד 17:30, כי אני הולך להפגנה, כמובן כולם מוזמנים, אני פוליטיקאי, והדרג המקצועי.

אריאלה רג'ואן:

על מה ההפגנה היום? שאלו אותי, איזה הפגנה היום יש?

יוסי חביליו:

שחרור החטופים, נגד החוק של ההשתמטות.

אריאלה רג'ואן:

אין הפגנה על שחרור חטופים, זאת אומרת,

אריאל גולן:

(לא ברור).

יוסי חביליו:

כן, בשמחה אני אשלח לך את המודעה.

אריאלה רג'ואן:

לא, ומי, מה עוד ההפגנה, מה עוד?

יוסי חביליו:

לא, אז יש את כל ארגוני המחאה.

אריאל גולן:

על מה היום, זה השאלה,

יוסי חביליו:

הוועדה לתרבות – מספר
מתאריך כ"ו בתשרי תשפ"ה (28.10.2024)

אז אני עונה לך על מה היום, אני אשמח שיש התעניינות, אתה מוזמן, 17:30 נגמור, רכבת הקלה עד התחנה המרכזית.

אריאל גולן:

אני עומד ממול, איפה שהבמה, אלא ממול, טוב.

יוסי חביליו:

אין ממול.

אריאל גולן:

(לא ברור).

אריאלה רג'ואן:

אז רגע יוסי, שחרור,

יוסי חביליו:

אז אני עונה שחרור החטופים, סיום המלחמה, נגד חוק ההשתמטות שרוצים לעשות על הגיוס של החרדים, זהו בגדול. אז כולם מוזמנים. אמרתי את הדרג המקצועי אני משאיר מחוץ לתחום, מכיוון שפה אנשים חופשיים, במוסדות התרבות אנחנו אוהבים את החופשיות והליברליות שלהם בכלל, אז מי שרוצה מוזמן, אני הזמנתי את כולם. ויש גם חניונים, אבל מי שכבר פה, עדיף לו שהוא ייסע ברכבת הקלה. טוב, אז זה ככה, עכשיו למעשה המפגש הזה יש לו שתי מטרות, המטרה המרכזית זה פשוט לשמוע אתכם. אני והדרג המקצועי, אני יודע שאתם בדיאלוג מתמיד, אני חושב שהדרג המקצועי עושה פה עבודה מצוינת, אני חדש בתפקיד, ולכן אני גם רוצה לשמוע, אבל בכל זאת ככל שאני פה, גם להגביר את הדיאלוג. אריאלה ותמר ידברו גם, אריאלה היא ראשת המינהל, שאתם בוודאי כולם גם מכירים ומכירות, ולכן היא תציג מה שהיא רוצה, אבל אני גם ביקשתי שאולי היא תתייחס לאפשרויות של שיתוף הפעולה שלכם מול גורמים אחרים במינהלים, לא רק אגף תרבות שאני מחזיק תיק, אלא גם רשות הצעירים שהייתי מחזיק תיק ועבדנו הרבה מוסדות תרבות, עכשיו אנחנו באיחוד מחזיקים את החלק של המשפחות, ואגף חברה, ספורט אולי קצת פחות, זה תיק שלי, וכל הגורמים שיכולים לעבוד אתכם. ותמר אתם בטח מכירים. בגדול אני אגיד שכולנו פה ביחד בשבילכם, ובשביל המטרה המשותפת, לחזק את התרבות בירושלים. זהו, אז אם אפשר רק נעשה סבב, (לא ברור) באת לעבוד, בוא תרשום את השמות של האנשים. בבקשה כל אחד רק את השם ואת מי הוא מייצג, אין לנו עכשיו הרבה זמן, יגיע החלק שלכם תיכף.

נירית אבני:

טוב, אז אני נירית, אני יו"ר הוועד המנהל של פורום יוצרי קולנוע והשחקנים בירושלים. ואני מחליפה עכשיו את אורן שהוא המנכ"ל ולא יכל היה להגיע אז, אז אני מחליפה פה.

הוועדה לתרבות – מספר
מתאריך כ"ו בתשרי תשפ"ה (28.10.2024)

יוסי חביליו:

זהו?

רויטל נחמני:

רויטל נחמני ממנהל תרבות.

נועם כוזר:

נועם כוזר, מעמותת בר – קיימא לתרבות, והפורום.

אריאלה רג'ואן:

במי מדובר, אתה יכול רגע לעמוד, להגיד עוד פעם מי אתה, לא.

נועם כוזר:

אני קורא בפרוטוקולים 54 הופענו ב - ,

אריאלה רג'ואן:

כל מילה בפרוטוקולים.

נועם כוזר:

בוועדות תמיכה הקודמות.

יוסי חביליו:

עוד מעט תדברי, ויבוא לי פה אריה קינג, אריאלה, בואי, יש פה פורום מאוד מכובד, ונחמד, בואי
נישאר ככה.

נועם כוזר:

לא יודע, כאילו שטויות בשולחן, אבל לא צריך להזמין.

יוסי חביליו:

עדיין אנחנו בוועדת תרבות. אני התקשרתי לאריאל שיבוא, אז הבנתי, רציתי שהוא יבוא, הוא גורם
טוב.

רם וייס:

אני רם וייס, מפיק, מקונקט, קידום מפיקים עצמאיים, והכשרה שלהם בעיר.

הוועדה לתרבות – מספר
מתאריך כ"ו בתשרי תשפ"ה (28.10.2024)

נטע מייזלס:

נטע מייזלס, מרכז אומנות המפעל, עמותת רוח חדשה, וועד פורום (לא ברור) ירושלים.

רוני מהדב:

רוני מהדב, סינטמק ירושלים ופורום מוסדות תרבות.

נועה שטרייכמן:

נועה שטרייכמן, ממיזם הסטודיו הנוודי, זה מיזם שמקדם תנועה ופרפורמנס במרחב הציבורי בירושלים.

בן:

בן ישראלי מעמותת מוסללה.

תהילה שמש:

תהילה שמש מעמותת מוסללה.

יוסי תביליו:

רק אם אפשר בקול יותר.

תהילה שמש:

תהילה שמש מעמותת מוסללה.

רונית אחדות:

רונית אחדות הכהן חברת מועצה.

נאור רובין:

נאור רובין, תנועה תרבות.

עדי בן זאב:

עדי בן זאב פאב המפלצת.

תמר ברלינר:

אני תמר אני מנהלת את אגף תרבות והאומנויות.

אריאל גולן:

אריאל גולן חבר המועצה וחבר של יוסי.

אריאלה רג'ואן:

אריאלה חברה של יוסי ושל אריאלה.

יוסי חביליו:

מעולה, יפה, כל ישראל חברים.

אריאלה רג'ואן:

וקטיה.

קטיה טוב:

קטיה טוב.

יוסי חביליו:

רגע, יש בן אדם, אתה גם בן אדם,

אריאלה רג'ואן:

סליחה. כן, לא,

אבי:

אני מהתמלול.

יוסי חביליו:

יש לך שם, תגיד את השם.

אבי:

אני אבי מהתמלול.

יוסי חביליו:

אהלן.

אריאלה רג'ואן:

כל יום זה יום.

יוסי חביליו:

כן. תורך.

הוועדה לתרבות – מספר
מתאריך כ"ו בתשרי תשפ"ה (28.10.2024)

קטיה טוב:

קטיה טוב יועצת ראש העיר לתרבות ולאומנות.

יוסי חביליו:

זה תפקיד משמעותי בשבילכם.

קטיה טוב:

אז אני כבר התחלתי ככה ביקורים במוסדות תרבות, ולא רק, אנחנו חושבים גם על יוצרים עצמאיים, ואני אשמח לפגוש את כל אלה שאני פחות מכירה, חלק גם פגשתי היום.

יוסי חביליו:

גם בקול רם שנועם ישמע.

קטיה טוב:

למה? אני מדברת חלש?

יוסי חביליו:

כן,

קטיה טוב:

הוא ראה אותי לפני שבוע, גם אמר שאני נהייתי יותר נמוכה. כאילו עבדתי כבר בעירייה, אז יוסי, תיזהר. זהו, שיהיה לנו בהצלחה.

יוסי חביליו:

טוב.

נועם כוזר:

בהצלחה.

מרים סלע:

מרים, מרים סלע חברת מועצת עיר, התעוררות.

יוסי חביליו:

יעל, תציגי את עצמך.

יעל ביטון דה-לנגה:

אני יעל, יעל ביטון דה – לנגה, אני חברת מועצת עיר, וממלאת מקום של יושב ראש הוועדה.

יוסי תביליו:

אריאלה.

אריאלה רג'ואן:

אחראית על התיירות.

יעל ביטון דה-לנגה:

כן, מחזירת תיק התיירות.

אריאלה רג'ואן:

רוי, להתחיל או לחכות? מה את אומרת?

רויטל נחמני:

זה 90% זה זה.

אריאלה רג'ואן:

אז את רוצה את תמר קודם? (לא ברור) 10% לעלות? או?

רויטל נחמני:

איך שרוצים,

אריאלה רג'ואן:

כן, כן, בשמחה.

תמר ברלינר:

טוב, אני חושבת שכאילו רגע, רוב, רוב מי שיושב פה שמע את ההרצאה הזאת יותר מפעם אחת.

יוסי תביליו:

(לא ברור), זה אותה הרצאה?

תמר ברלינר:

אתה הראשון שמעת, גם את שמעת, כולכם שמעתם, תמיד, מה יכול להשתנות בתרבות. אז בעצם
הדרך להכיר לאנשים את אגף תרבות, אני תמיד מתחילה באותו סיפור, אני עבדתי הרבה שנים

במוזיאון מגדל דוד, והייתי בטוחה שאני מה זה מכירה את עיריית ירושלים ישר והפוך, ואז הגעתי לאגף תרבות, וגיליתי כמה רחב, נקודת המבט, כמה רחבה נקודת המבט ולכמה הרבה דברים מתעסקים כשהייתי ממש עיוורת להם כאילו, אז גם כשאני מדברת עם וועד מוסדות תרבות ועם מוסדות התרבות, בעצם הרעיון הוא להכיר לאנשים את האגף על שלוחותיו, לכן זה היה כאילו רגע קצת יותר נכון להתחיל מאריאלה, כדי שתשמעו את הדבר הגדול, אבל אפשר לצלול לאגף ושלוחותיו, ואני עוד מעט, עוד לא, עוד לא, שנתיים בעיריית ירושלים, מתוכם השנה האחרונה הוא מאוד, מאוד מאוד מאתגרת. ונצלול ישר רגע לתוך המבנה הארגוני של האגף, כדי שאתם תבינו בעצם, (לא ברור).

אריאלה רג'ואן:

אז רגע, אז חכי בכל זאת, כי בסוף, באמת רגע, אנחנו ננסה שנייה רגע לדבר במצגת, ואז כשהיא תרד, נתחיל אותה, כי חבל לרדת לאגף. אני בעצם באתי לתת מכלול יותר רחב של המינהל, אני חושבת שגם מרביתכם שמעתם, אתה עוד לא שמעת, יוסי בטוח. ומאוד מאוד חשוב רגע להתחבר למה שאתה אמרת קודם, כיוון שאני חושבת, אתם תיכף תראו את המצגת שמדברת בעצם על מינהל התרבות, כמינהל ש - , עוטף של ירושלים, כעיר, עולם ומלואו, או כעיר עולם ומלואו, איך שכל אחד יסתכל על זה, ואחר כך תראו גם את משחק המילים המאוד חשוב הזה. ובעיני העיתוי של לעשות את ההוועדה היום, דווקא גם בתום ימי חול המועד ירושלים התנהלה אחרת מכל הארץ, ובעדינות הנדרשת, בהירות הנדרשת, בראיית כל הנפשות מסביב, ולקום כל בוקר, ולראות כל מה שקורה סביבנו ולחוש את הנופלים, את החטופים, את המשפחות, את המלחמה, ויחד עם זה להבין שיש פה חול המועד. וירושלים היא עיר עלייה לרגל, וזה מאוד מתחבר לזה, שלאורך כל ההיסטוריה בעצם אנחנו נמצאים בטבורו של עולם, ואם תיכף תגיע גם המצגת, אז תראו איך בכל המפות העתיקות, ירושלים נמצאת במרכז, ובסוף היום במובן מסוים קוראים לזה עיר עולם, זה מה שנקרא גלובל - סיטי, יש לא מעט ערי עולם, שאני חושבת שמה חשוב לנו בעצם להבין, זה שערי עולם הם מכילות בתוכן פן כלכלי, פן חברתי, פן פוליטי, פן תרבותי, ופן דתי, ואין ספק שבירושלים יש את כל אחד מחמשת הפרמטרים האלו, נראה לי המצגת עולה.

דובר לא מזוהה:

קודם את המצגת.

אריאלה רג'ואן:

כן, חבל לעשות את זה בלי, אז באמת עיר עולם, אני אמרתי קודם, בבקשה, עיר עולם ומלואו, או עיר עולם ומלואו, בעיני לראות את זה, זה הרבה יותר זה,

יעל ביטון דה-לנגה:

ובדיוק הבאתי להגיד טבורו של עולם, וזה כתוב.

אריאלה רג'ואן:

אז זה מה שאמרתי קודם,

יעל ביטון דה-לנגה:

כן,

אריאלה רג'ואן:

טבורו של עולם, כן,

יעל ביטון דה-לנגה:

טבורה של עולם.

אריאלה רג'ואן:

כן. וכמו שאתם רואים באמת, זאת מפת, מפת הגייבריש, אבל היא גם מתאימה, כי היא באמת מפה שמראה את ירושלים במרכז, היא מפה מאוד מאוד עתיקה.

יעל ביטון דה-לנגה:

אוקי,

אריאלה רג'ואן:

כן, וזה מה שאמרנו עכשיו על מה שהיום קוראים לזה גלובל – סיטי, אז כמו שתי התוכניות ניו – יורק, הונג – קונג, ליסבון וירושלים בפרט, כי באמת כל חמשת הפרמטרים שמרכיבים עיר עולם קיימים בירושלים, שזה הפן הכלכלי אמרנו, החברתי, הפוליטי, התרבותי והדתי.

דוברת לא מזוהה:

סליחה על הגייבריש.

אריאלה רג'ואן:

מה בעצם עושה את ירושלים לעיר עולם. אז כמו שאמרנו קודם, גם הפן הכלכלי, גם הפן החברתי, גם הפוליטי, גם התרבותי, וגם הדתי, שפחות אתם רואים אותם כאן. המומחיות שלנו היא בעצם החיבור בין החברתי לבין התרבותי, יש איזה שהוא מנעד מאוד מחבר ביניהם, זה במיוחד בשבילך, יוסי, שלא תגיד שאנחנו לא מדברים בכל השפות, איפה הוא?

יוסי תביליו:

הנה אני פה, מקשיב בינתיים.

אריאלה רג'ואן:

זה בעצם של עולם במלואו, ועיר שהיא גם ברמה עולמית, והמנעד הזה שנע בין הסתכלות פנימה, תושבי העיר, לבין מימוש הפוטנציאל ברמה הבינלאומית בחברה, בתרבות, ובספורט, בין הפרמטרים של עיר, עולם ומלואו, בניגוד למה שאמרנו קודם,

יוסי חביליו:

נועם, תנסה לעזור לה.

אריאלה רג'ואן:

לא חשוב, זה בסדר, מנעד שנע בין שכונתי, לבין עירוני, שזה חלק ממה שמאוד מאפיין את המינהל שלנו. ועיר עולם פסיק ומלואו, כשאנחנו מסתכלים מאוד רחוק, שזה בעצם בין – הארצי, לבינלאומי, אז תראו כמה לפסיקים פה יש משמעות, וכמה עבדו עליהם כשחשבו על הטקסטים. בכל מקרה בעיר, עולם ומלואו, אנחנו מסתכלים על מעבר בין זה שאנחנו רואים, קודם כל את התושבים פנימה, שזה השכונתי, אחר כך אנחנו רואים את העיר, אחר כך אנחנו רואים את הארץ, ואחר כך אנחנו רואים את הבינלאומי, וזה גם מנעד מאוד ברור אצלנו, המינהל מאוד מקפיד לעבוד ככה. וחשוב לי להגיד, שזה ככה בכל התחומים, אם אנחנו הולכים להגיד, אפילו בתחום של הספורט. יש לנו המון אירועים של ספורט שכונתיים, ויש לנו לפחות שבעה אירועים בינלאומיים של ספורט שקרו בירושלים, בשנה האחרונה, בשנת מלחמה, שזה מדהים,

דוברת לא מזוהה:

הישג.

אריאלה רג'ואן:

הישג מאוד גדול, אתלטיקה קלה.

יעל ביטון דה-לנגה:

וגם היו בהנצחה, שזה עוד יותר.

אריאלה רג'ואן:

כן, אז רגע אני אגיד מילה על זה, למשל אתלטיקה קלה, 1500 אתלטיים מ – 60 מדינות, הגיעו לכאן, אמצע מלחמה, בוודאי לא מדובר על יהודים, זה לא מקצוע יהודי, בסוף כאילו זה ילדים שהמשפחות, ההורים שמו את מאוויים על זה, וכן הגיעו לירושלים, וכן הקפדנו לאורך כל השנה הזאת, באמת בכל אחד מהאירועים שלנו, גם בשכונתי, גם בעירוני, גם בארצי, ובוודאי בבינלאומיים, להכניס קודם כל את משפחות החטופים. במרתון למשל, כל מקצה יש, היה במרתון, קודם כל בן משפחת חטופים פתח את המקצה, ומה שהיה לו לומר לקהל הרצים, שלא נדבר על מספר הרצים שהיו למען ולזכר, זה היה פשוט מרהיב לראות. אני לא יודעת מי מכס ראה, אגב בפן

האומנותי, שאנחנו, גם חלק ממנו מיצג מאוד יפה שהמחלקה לאומנות עשתה פה בכיכר ציון, למשל את השיר שעשו אתמול על המדבקות, כל כך מייצגות היום את השנה, ושעברנו כמעט כל חלל יש לו מדבקה, כמעט כל חטוף יש לו מדבקה, ולקחו כמה אומנים טובים את המדבקות, ועשו מהם שיר מרהיב. יש פה קיר מדבקות בכיכר ציון, אז אמרנו - חבריה רגע, המעבר הזה והניווט בתוך מרקם חיים מאוד מאוד עדין בעיר, שזה שלוש חברות, ערבית, חילונית, דתית וחרדית, וכל הפסיפס הזה של להרכיב ביניהם, באמת לתת מענה לכולם. אז,

יעל ביטון דה-לנגה:

דווקא מפת החטופים מעידה שאין הבדל, שכולנו יחד.

אריאלה רג'ואן:

טוב, זה כן, כן. אבל בסוף כאילו אני מניחה שכל מי שיושב פה סביב השולחן, אומרת בעצם איך עושים את זה בעיר כל כך מורכבת, איך באמת מחברים, אז אני חושבת שאנחנו הצלחנו איכשהו לשכנע שאנחנו יש לנו שלושה דברים שאנחנו טובים בהם, אנחנו מאוד מדויקים, אנחנו שחקני נשמה, ואנחנו פרו – אקטיביים מחד, ומאפשרים מאידך, וזה בעצם כל הנוסחא להצלחה בעיני של מינהל כמו שלנו, שהוא טיפל בכל כך הרבה אוכלוסיות בעיר. ולהיות מדויקים, זה כמובן אומר להיות קשובים, ובשיח מתמשך, מה שנקרא (לא ברור) בדרך כלל לשמוע רגע את השטח, לשמוע מה, מה מגדלים שם ולאן אנחנו יכולים להוביל את זה, עם יד על הדופק, עיניים, בכל שכונה ושכונה בעיר, ולא משנה איזה שכונה זאת, והצרכים של השכונות, מתאימים את המענים שלנו לכל צרכי לתושבים, לוקחים בחשבון מכלול מאוד מאוד רחב של שיקולים, שזה גם משהו שהוא מאוד חשוב להסתכל עליו, כי מרתון תל – אביב קורה בכל שנה. מרתון ירושלים לא יכול לקרות כשיש שם שישי של רמדאן, משהו חשב על זה? אני לא עד לפני חודש, נפלנו על יום שישי של הרמדאן, אז צריך להזיז.

יעל ביטון דה-לנגה:

פעם עשו את זה, וזה היה קטסטרופה.

אריאלה רג'ואן:

אז לא, לא, אי-אפשר לעשות את זה, לא, לא, לא ביום שלישי, אף פעם, לא היה אף פעם, לא היה אף פעם מרתון בשישי רמדאן, היה ברמדאן, לא בשישי רמדן.

דוברת לא מזוהה:

משהו אחר?

יעל ביטון דה-לנגה:

לא נכון.

אריאלה רג'ואן:

רגע, אני אגיד,

יעל ביטון דה-לנגה:

נתקעתי עם תיירים, בצלוח אל – דין, ולא נתנו לנו לעבור.

אריאלה רג'ואן:

אז,

יעל ביטון דה-לנגה:

כמו עכשיו.

אריאלה רג'ואן:

אז אני אומרת, אז צריך לקחת בחשבון מכלול מאוד גדול של שיקולים ולשאלתך שאלה, לשאלתך למה, אני אגיד שהמרתון חלק מהיופי שלו זה שהוא עובר גם בשער יפו, וגם בעיר העתיקה, והמתפללים שמגיעים ביום שישי, חוסמים עבורם כמעט את כל השטח הזה, אז לא הייתי יכולה לרוץ שם, לא מעניין חיכוך, מפריע לי. עצם זה שאני רוצה שלמתפללים תהיה את האפשרות להגיע למקום התפילה שלהם, רצים תהיה להם את האפשרות לרוץ בנופים היפים של ירושלים, זה לא עובד ביחד, אתה צריך לוותר על אחד מהם, לא ויתרנו והזזנו את תאריך המרתון, אבל זה מאוד חשוב לראות לפעמים שיש לנו באמת מכלול מאוד מאוד רחב של דברים שצריך לראות אותם ברמה העירונית, או למשל באמת ה - , הדיון שיש עכשיו על העדליאדע, שלא תהיה ביום שישי, כן תהיה ביום ראשון, מפרידה בין שני אירועים מאוד חשובים בעיר, בין,

תמר ברלינר:

ניסים בכר.

אריאלה רג'ואן:

נחלואות, ניסים בכר לבין עדליאדע מה שלא קורה בדרך כלל, אז יש עוד מכלול דברים כמובן, שגם בכל שאר התחומים, אנחנו רואים את זה. אנחנו מתאימים את המענים לכולם, ואנחנו כל בוקר קמים מחדש עם מכלול של חשיבה על הדבר הבא, בטח בתקופה המאתגרת מאוד שיש עכשיו. אני לא ארחיב יותר מידי על פרו – אקטיביזם ומאפשרים, אני מניחה שכולכם כבר מכירים את זה, אבל אנחנו עושים לא מעט יוזמות משלנו, כמו שהזכרתי קודם, ולא מעט יוזמות של תושבים, שבאות מהשטח.

תמר ברלינר:

יש לך פה נציגים טובים של זה.

אריאלה רג'ואן:

יש בירושלים למעלה מ- 100 גינות קהילתיות, יש לנו גגות ירוקים, יש לנו,

תמר ברלינר:

נציגי יוזמות.

אריאלה רג'ואן:

לא, לא מעט, כן, לא מעט יוזמות שמגיעות מהתושבים, ואני חושבת שזה באמת אומר שאנחנו, חוץ מאשר זה שאנחנו פרו – אקטיביים, אנחנו גם מאפשרים, שוב בראייה מאוד כוללת, של כל העיר. ואנחנו מעניקים השפעה, ותנאים, ונותנים תנאים ליצור ולפעול בעיר מתוך באמת שותפות, אני חושבת שכל מי שיש פה סביב השולחן מכיר את זה. כשאני אומרת שאנחנו שחקני נשמה, זה לא כזה, זה לא כזה מובן מאליו, אז בא להסביר, שזה אומר, שאנחנו גם פורצי דרך, גם פועלים מתוך שליחות, גם מאוד מאוד גמישים מחשבתית, וגם מזמינים לכל דבר ועניין כמעט בכל עת, אני חושבת שזה כולכם מכירים. היתרון של המינהל שלנו, שהוא בעצם כמו חלון ראווה של העיר, דרך המינהל שלנו, שעוסק בתכנים, במקומות ובאנשים, אפשר לראות הרבה מאוד סדרות ואירועים איזה שהוא ביטוי שמאוד אהבתי, בא לידי ביטוי המצגת, ואני פשוט אקרא לכם אותו, זה ש- , העיר תקרא לא, או תקרא לך, או ה', או א', תלוי מה אתה רוצה, אתה יכול ללכת ברחבי העיר, ו- או יקרו לך דברים תוך כדי שאתם הולכים, או רגע, העיר תקרא לכם לעשות הדברים, וזה באמת בעיני מאוד, מאוד מתמצת את התכנים לכל הגילאים, ולכל המגזרים. אנחנו נמצאים בכל מקום פה רוי, בא לי למות מזה שאין לנו את הכול מקום, אבל אני רגע אנסה לתאר לכם את זה, יש לנו,

דוברת לא מזוהה:

רגע, אי-אפשר לקרוא להם (לא ברור)?

אריאלה רג'ואן:

לא חשוב, אחר כך אנחנו נעביר לכם את זה, נעביר, נעביר, לא, לא יעזור, זה לא יעזור. נמצאים בכל מקום, זה אומר שבעצם באמת יש לנו מרכזי קהילה, ומיזמים במרחב הציבורי, ומרחבים לצעירים, ואקדמיות, ומרכזי תרבות, במאות מבנים, ומרחבים של כולם בית לתרבות, ולספורט ולקהילה, לכל תושבי העיר. אני לא יודעת מי מכיר, שמתחתינו יש גם את כל תנועות הנוער, את הצעירים, את ה- שיש – ים, את המכינות, את צמי"ד, את הגיל השלישי, הרבה מאוד ממעונות היום, כי הם תחת המינהלים הקהילתיים, אז זה לא רק,

אריאל גולן:

יש חרדים גם.

אריאלה רג'ואן:

וכל החרדים האלה, כן.

יעל ביטון דה-לנגה:

ראש אגף שהוא תוקע את הדגל שם.

אריאלה רג'ואן:

כן, וראש, כן, ראש אגף חברה. ואנחנו באמת מינהל של אנשים שבסוף עוסק בחיבורים בין אנשים,

אריאל גולן:

של חברה אחרת.

אריאלה רג'ואן:

זיקה בין אנשים לבין העיר, אני חושבת שאנחנו לא מעט מעוררים את האהבה שלנו בירושלים, וזה חשוב לראות כי למשל בשייכות, אפשר לראות איזה שהוא אירוע בשכונה בגילה, ובאהבה לעיר, אפשר לראות את השלט LOVE JLM | שממוקם פה, ואף אחד לא עוזב בלי להצטלם לידו, אז זה חלק מהדברים שאנחנו משדרים לעיר. יש פה מצגת מאוד יפה שמראה מי השותפים שלי בזה, אבל אני לא אגיד, אני רק אגיד שבאמת יש לי את אליאס, שהוא מנהל אגף חברה הוא כרגע סוגר כמעט שנה ב - , עזה, לבנון. עכשיו תוספת מרפסת ברלינר שיושבת כאן, ליאת פיטרו שהיא מנהלת את אגף הספורט, חן דיין שהיא חדשה, היא ניהלה את JLM, והיא מנהלת היום את רשות הצעירים, ופנחס ארליך, שמנהל תרבות תורנית, זה הצוות שלי, איתו אנחנו עושים הכול. והשקף המנצח של המינהל בשלושה מימדים, אז הוא נראה ככה, יש כזה עיגול חיצוני שהוא תרבות ואומנויות, בינוי, קהילה וספורט, יש עיגול פנימי שמדבר על שלושת המגזרים, זה הכול מסתובב עם הכול. ויש עיגול עוד יותר פנים שמדבר על כל מה שהזכרתי קודם, שבעצם המינהל עוסק בו. ואז כשרואים את כל העיגולים האלה, זזים ביחד, מבינים בעצם שאנחנו באמת עובדים בשלושה מימדים, כמעט זהים אחד לשני, ולכן אנחנו, המינהל שהוא הלב הפועם של העיר. ואני מבטיחה לשלוח לכם את המצגת, כי זה הרבה יותר כיף לשמוע את זה עם המצגת, וזהו.

תמר ברלינר:

אז אני אגיד שאולי רגע משחו שכן היה אפשר לראות במצגת, זה תנועה כזו,

אריאלה רג'ואן:

כן,

תמר ברלינר:

שהיא תנועה שהיא מאוד מאוד מיוחדת למינהל הזה, בעצם התנועה הזו שמתחילה החל מה - , החל מהמעגל הקהילתי, למעגל העירוני, למעגל הארצי, ולמעגל הבינלאומי, אם יש משהו שבאמת מייחד את מינהל תרבות בתוך סך הפעילות העירונית, זה שהראייה שלו היא מאוד מיוחדת. זאת אומרת רוב, רוב, רוב מי שמתעסק, אם ניקח למשל ארנונה או חנייה זה, אנשים שמסתכלים פנימה לתוך העיר, זאת אומרת זה המקצוע שלהם, הם עובדים על מה שיש בתוך העיר. מה שמיוחד במינהל, אגפיו השונים, זה היכולת גם להסתכל פנימה, לתוך העיר, וגם להסתכל החוצה, אז התנועה הזו היא תנועה שהוא מאוד מיוחדת, גם למינהל, בוודאי ל - ,

אריאלה רג'ואן:

אומרים אותה בערבית,

תמר ברלינר:

נכון, אמרתי, (לא ברור) זה באמת גם את הציר, וגם את המעגלים.

אריאלה רג'ואן:

כן,

תמר ברלינר:

אז אנחנו באמת מדברים באגף תרבות על מוטבי עשייה, החל מהתושבים, כל התושבים, בכל העיר, בואך, מוסדות התרבות, כל נושא התיירות, ותיירות פנים, ותיירות חוץ שתחזור (לא ברור) וכל השכבה החשובה של האומנים והיוצרים. וכמו שאמרתי אנחנו עובדים במים מעגלי השפעה, ואני שמחה, שמחה לספר לכם אולי בעצם על, רק בשנייה, נראה לי שזה קצת מיותר שאני אציג את המבנה של האגף, אתם מכירים?

דוברת לא מזוהה:

כן,

אריאלה רג'ואן:

כן, נראה לי שכן.

תמר ברלינר:

כאילו נראה לי שהם מכירים. אבל אולי באמת שתי תוכניות, כן, שתי תוכניות, אין בעיה, אני גם את זה, גם את זה אפשר לשלוח, מה נמצא בתוך, נגיד מוזיאון הטבע אולי אתם לא יודעים (לא ברור) תרבות, ושהמרכז להשכלת מבוגרים, ושיש לנו בתוך אגף תרבות מחלקה שמתעסקת עם כל התרבות במזרח העיר, ומחלקה שמתעסקת עם כל מה שקורה במורשת ישראל, הרבה מאוד שיתופי פעולה, גם,

אריאלה רג'ואן:

זה לא תרבות תורנית אגב.

תמר ברלינר:

זה לא תרבות תורנית,

אריאלה רג'ואן:

מורשת ישראל נמצא אצל תמר, ותרבות תורנית זה אגף בפני עצמו, זה חשוב להגיד.

תמר ברלינר:

יש את כל מה שאתם מכירים על הספריות, את כל מה שקשור באומנויות הבמה, והאומנות הפלסטית, ואומנות המרחב הציבורי, וכמובן כל מה שקורה באירועים, ומחלקה חשובה לרבים מכם שזה המחלקה שמתעסקת בתמיכות מוסדות תרבות. אז אני אספר רק אולי רק בקצרה, על הזדמנות שהיה גם חלקכם כבר שמעתם, הזדמנות שהיה לאגף להציג חלומות ל – 5 שנים קדימה. ואני אגיד שהרגע הזה שבו ניתן, ניתנה לנו היכולת לעצור ולהגיד, רגע, בוא נסתכל, 5 – 10 שנים אוקי, גרמה לנו גם להבין, שיכול להיות שאנחנו, שהמבנה הארגוני הקיים, הוא לא בדיוק בדיוק תואם את החזון הרב – שנתי של העיר הזו לתושביה. וזו עיר שהיא באמת מרובת אתגרים, ויכול להיות שאולי אנחנו לא משקיעים מספיק בחינוך ותרבות. ויכול להיות שאנחנו לא משקיעים מספיק תדמית של העיר, בגלל ש - , אין ספק שזה בירת התרבות, אבל האם תדמיתית היא נראית ככה, לא תמיד. עידודם של רבים וטובים אנחנו עושים עכשיו קצת רגע דיון מחדש, גם על החזון, וגם על המבנה שיתמוך את תנופת התרבות. אני אגיד רגע רק את המספרים, עד לפני כמה דקות היו בירושלים 84 מוסדות תרבות נתמכים, שזה מספר דמיוני לחלוטין. השנה אנחנו מגיעים ל – 89 מוסדות תרבות נתמכים, אני מאמינה שבשנה הבאה כבר יהיו למעלה מ – 90, שאלה המספרים שעיר צריכה לדעת להחזיק את זה. מפני שבסיס הפירמידה התרבותית של ירושלים, ולא משנה, כמה האגף תרבות, ישקיע באירועים ובתמיכות, בסוף יש כמעט 90 מוסדות תרבות. העשייה התרבותית, והגעה לקהלים ביחד עם המינהלים הקהילתיים, ביחד עם מה שאנחנו רוצים (לא ברור) בסוף, זה יושב על שותפים. אז אני מקווה שאנחנו מתקדמים בצעדים טובים. ואני אספר לכם בעצם על, אנחנו הצגנו כמה תוכניות,

מרים סלע:

שאלה, כמה מוסדות תרבות נגיד נתמכים יש בתל – אביב? סתם בשביל השוואה.

תמר ברלינר:

תל – אביב, תל – אביב הם סופרים קצת אחרת. מודל התמיכה בתל – אביב הוא מעט שונה, אני מניחה שנועם יורד, ישרוק את זה בעל פה, אבל אני אתן מספר אחר, שהוא קצת,

נועם כוזר:

יש לי מפה ישנה,

תמר ברלינר:

כן,

נועם כוזר:

תל – אביב עדיין לא מופיעה.

תמר ברלינר:

אני אגיד, אני אגיד רגע מספר אחר, הדרך לספור את זה היא אחרת. בירושלים אנחנו מחלקים 42.5 מיליון שקל ל – 89 מוסדות תרבות, בתל – אביב,

אריאלה רג'ואן:

לא, חילקת לא ל – 89, לא היו 89.

תמר ברלינר:

84.

אריאלה רג'ואן:

84, סליחה.

נועם כוזר:

9 עכשיו,

אריאלה רג'ואן:

לא, 84,

תמר ברלינר:

לא, השנה.

אריאלה רג'ואן:

התשעה זה החדש, כן, כן.

תמר ברלינר:

הוועדה לתרבות – מספר
מתאריך כ"ו בתשרי תשפ"ה (28.10.2024)

ב – 2025, אנחנו עוד לא יודעים מה יהיה התקציב, ואנחנו, אנחנו מניחים ש - ,

יעל ביטון דה-לנגה:

נדע עד יום חמישי,

תמר ברלינר:

לא, אנחנו,

יעל ביטון דה-לנגה:

הממשלה הזו עושה גזרות,

תמר ברלינר:

אנחנו מניחים שכמו כל שנה, הרבה ע"פ ראש העיר מדביק את הקצב של הגידול בין גודל התמיכה. אז אני אגיד רק שבתל – אביב, רק בשביל לסבר את האוזן, מוסד תרבות אחד מאוד גדול ומאוד חשוב, מקבל כמעט 50 מיליון שקל, נגיד מוזיאון תל – אביב לאומנות מקבל 49 לדעתי היה התמיכה האחרונה שלו רק מעיריית תל – אביב,

מרים סלע:

תקציב עירוני.

תמר ברלינר:

כן, אז זאת אומרת שהתקציב עובר אחרת, הצינורות עוברים אחרים, הם אומרים שיש להם 120 מוסדות תרבות, אבל מתוכם רק 20 נתמכים. אז אם אני סופרת באותה ספירה, אז בירושלים יש מאות מוסדות תרבות, נגיד הספרייה הלאומית, אני לא סופרת אותה, כי היא לא נתמכת על משרד התרבות.

אריאלה רג'ואן:

גם מוזיאון ישראל בעצם.

תמר ברלינר:

זה, מוזיאון ישראל כן,

אריאלה רג'ואן:

מוזיאון ישראל כן,

תמר ברלינר:

אבל,

יעל ביטון דה-לנגה:

אבל הוא נתמך.

תמר ברלינר:

כן,

אריאלה רג'ואן:

אחרת.

תמר ברלינר:

אחרת.

יוסי חביליו:

מה סך הכול התקציב שהם משקיעים?

קטיה טוב:

150,

תמר ברלינר:

לא, גם תקציבית,

אריאלה רג'ואן:

לא, לא, יוסי זה,

תמר ברלינר:

שנייה,

אריאלה רג'ואן:

קצת כמו להשוות, אי-אפשר, זה לא,

תמר ברלינר:

רגע, אבל גם תקציבית, גם תקציבית, הנושא הזה נבדק בשנת 22, לפני שתל – אביב אישרה איזה תוכנית גדולה של, של האומנות. אם אנחנו מאגמים את כל התקציבים של ירושלים, לרבות

תקציבים שמגיעים מחברת אריאל, ותקציבי התב"ר והכול, עדיין ירושלים מעבירה הרבה יותר כסף לתרבות, אין שאלה. פשוט הוא בתמיכות, כשמסתכלים רק על התמיכות,

קטיה טוב:

(לא ברור).

תמר ברלינר:

אי-אפשר להשוות את זה, זה מנגנון אחר.

יוסי חביליו:

אז יש שמה כן בתמיכות.

נועם כוזר:

אתה לא תשווה,

תמר ברלינר:

יש שמה הרבה אחר,

יעל ביטון דה-לנגה:

הם הרבה יותר.

קטיה טוב:

תמיכות יש הרבה,

יעל ביטון דה-לנגה:

ראיתי את זה גם כשהייתי, זה הרבה יותר, זה נראה, שאנחנו, ממשיכים על כספי חלוקה אנחנו ירושלים, והם,

תמר ברלינר:

לא, אבל,

יעל ביטון דה-לנגה:

על (לא ברור) הידועים.

קטיה טוב:

תמר, אבל זה לא לתמיכות.

יעל ביטון דה-לנגה :

אני הבנתי.

תמר ברלינר :

רגע, אין, אין לירושלים,

יוסי חבילין :

כל אחד שידבר בתורו, ושכולם ישמעו.

יעל ביטון דה-לנגה :

ממשלה תומכת.

תמר ברלינר :

ירושלים הוא,

נועם כוזר :

גם אין מה להשוות, מבחינת כמות,

תמר ברלינר :

נכון,

נועם כוזר :

סוגי הקהלים, התיירות,

קטיה טוב :

אין מה להשוות.

יוסי חבילין :

לא, אבל השאלה היא, רגע,

תמר ברלינר :

ברור שלא, אם אני שמה בפנים את הכסף שעובר לחברת אריאל, ואת הכסף שהעיר משקיעה בתב"רים עירוניים בתמיכות כאלה ואחרות, אם אנחנו מאגמים את זה, אנחנו מגיעים למספרים יותר גדולים, אבל זה נכון ל – 22. הבדיקה השנה עוד לא עשינו.

יוסי חביליו:

לא,

יעל ביטון דה-לנגה:

22?

יוסי חביליו:

נועם, בהקשר הזה שאתה אומר שאין מה להשוות,

תמר ברלינר:

הבדיקה שנעשתה, השוואה שנעשתה בין תל – אביב לירושלים.

יעל ביטון דה-לנגה:

הבנתי, הבנתי,

תמר ברלינר:

מבחינה תקציבית היא בדיקה של שנת 22.

יוסי חביליו:

הבנתי, את אומרת בתמיכות, יש יותר, בסך הכול אנחנו יותר.

נועם כוזר:

אין מה להשוות.

יוסי חביליו:

נועם, כשאתה אומר, אין מה להשוות, אז השאלה,

נועם כוזר:

עיריית תל – אביב נותנת שטחים עצומים לתרבות, זה הרבה יותר מטרז' ממה שעירייה.

יוסי חביליו:

רגע, תוספת מרפסת, תוספת מרפסת.

דוברת לא מזוהה:

לא, לא, זה לא קשור.

יוסי חביליו:

אולי זה זה,

אריאלה רג'ואן:

אבל זה לא קשור,

תמר ברלינר:

רגע, אני אסביר רגע,

אריאלה רג'ואן:

זה לא קשור, מה זה מטרז'?

תמר ברלינר:

זה לא קשור לממשלה.

יוסי חביליו:

לא, שנייה,

נועם כוזר:

השאלה אם צריך להשוות בין הקיים לדרוש.

תמר ברלינר:

הכסף של הממשלה,

נועם כוזר:

לבין הפוטנציאל.

יוסי חביליו:

רגע, רגע, נועם, הבנתי, אז תיכף זה יהיה תורך להגיד.

נועם כוזר:

יש מועדון רוק בתל – אביב שמשרת את כל הארץ, והשאלה אם צריך,

יוסי חביליו:

שנייה,

נועם כוזר:

אחד (לא ברור) תהיה.

יוסי חביליו:

רגע, חבריה, אני מנהל את הדיון, שנייה. אם זה מתנהל טוב, סבבה. אם לא, אז תסיימי. בסדר, הייתה פה שאלה, של מרים, על התקציב. התשובה בגדול הייתה,

מרים סלע:

לא, אני השאלה שלי הייתה על כמות מוסדות התרבות.

יוסי חביליו:

על כמות, אז התחלנו מהכמות. ותמר נתנה את המספרים, תלוי בספירה, אם יש 120 נתמכים, לא משנה, שמעתם מה שהם אמרו, שנייה, שנייה. אחר כך היה פה איזה דיון אולי אחר, לא על השאלה הזאת, אז קיבלת תשובה על המספר.

מרים סלע:

כן, כן, קיבלתי.

יוסי חביליו:

לגבי הכסף, הטענה לפחות שהייתה פה ב - , של תמר, שבסך הכול הכסף, תמיכות הם נותנים הרבה יותר, אבל בסך הכול, אנחנו נותנים יותר. עכשיו תיכף יגיע תורכם, נועם. אני חייב להגיד, אריאלה, בהחלט,

אריאלה רג'ואן:

כן,

יוסי חביליו:

יכולה להיות טענה שאולי היא לא בדיון הזה, יכול להיות שנעשה עליה דיון נפרד. אבל היום הם יכולים להגיד מה שהם רוצים,

אריאלה רג'ואן:

כל כך,

יוסי חביליו:

שהם רוצים שאולי העירייה תיתן להם שטח, קרקע, שזה דבר ששווה הרבה כסף.

אריאלה רג'ואן:

להגיד אפשר הכול, אני בסוף אתה מכיר אותי מספיק טוב, אני כאילו אומרת, אם בן אדם חולם, התפקיד שלי זה להגיד לו - רד קצת לקרקע, או לא.

יוסי חביליו:

מה אמרנו?

אריאלה רג'ואן:

לא,

יוסי חביליו:

היא תגשים את החלומות, למה? התפקיד שלנו להגשים את החלומות שלהם.

תמר ברלינר:

שנייה,

אריאלה רג'ואן:

כן,

תמר ברלינר:

אז אולי אני רק אסיים בשניים מתוך שלל החלומות שהוצגו, כדי, שוב רגע אולי לחזק את התנועה הזו, שהאגף עוסק בה. אז חלום אחד שהוצג ולשמחתי הרבה התקבל, זה בעצם חשיבה מחודשת, על כל הנושא הזה של הספריות, יותר במובן שיש לנו עוד בתים, או סוכני תרבות, שיכולים להתחבר מאוד לתחום הזה, של חינוך לתרבות, וקצת לחשוב עליהם אחרת, ופחות לתת, רגע, כמעט (לא ברור) לי כאן איזה משהו, ואני לא בטוחה שזה. אבל יש שם בסוף היום ספריות, הספריות מונחות ע"י קודים של משרד התרבות, ושעות הפתיחה שלהם צמודות לשעות הפתיחה של הספרניות, ע"פ רוב ספרניות. מה שאנחנו מנסים לעשות זה בעצם רגע להפוך את הדבר הזה למשהו גדול יותר, ואז הספרייה, לא, הספרניות הם חלק ממשהו גדול יותר, שהופך להיות בעצם ממש ממש יד על הדופק, בכל אחת מהשכונות, לאגף יש 23 ספריות, עוד 5 אפילו 6 כבר בהקמה, ועוד שתי ספריות ניידות, ובנוסף יש עוד 18 ספריות של, של המגזר החרדי. אז יש באמת פריסה מדהימה, זה בעצם איזה שהיא עבודה שהיא חשיבה בתוך,

אריאלה רג'ואן:

בתוך (לא ברור).

תמר ברלינר:

כן,

אריאלה רג'ואן:
הספרייה.

תמר ברלינר:

הציר הזה של החשיבה, באמת מתגלם בתוך איזה שהוא חלום, שמאפשרים לנו לחשוב אותו קצת אחרת, ורגע לצאת מתוך העולם הזה של ההגבלות של משרד התרבות. והחלום השני, הוא חלום שמדבר באמת גם פנימה, וגם החוצה, וזה איזה שהיא חשיבה מחדש על כל התחום הזה, של אומנות במרחב הציבורי, עם פיילוטים שאנחנו מקווים שכבר יתחילו, יש עוגן מאוד מוכר לכולם, המפלצת, שהפכה להיות ממש זהות שכונתית, ומהזוהות השכונתית, התחילה בתוך מהלך קהילתי, הפסל המוכר של המפלצת, וגדל להיות משהו שהוא ממש סמל של העיר, והוא וחלומנו, אנחנו מדמיינים שבוודאי בכל מה שקשור בהתחדשות העירונית שיש היום, יהיה הרבה מאוד השקעה, ואומנות במרחב הציבורי, בשיתוף עם הקהילה, ולייצר מיני מפלצות, או מיני עוגנים בדמות של המרחב הציבורי.

יוסי חביליו:

רגע, פאב המפלצת, או מגלשת המפלצת?

אריאלה רג'ואן:

מגלשה, מגלשה, בתור פסל עירוני, כן.

תמר ברלינר:

פסל עירוני, פסלים אורבאניים,

יוסי חביליו:

לא, אני כנראה טיפה עכשיו גלשנו למגלשה, אז רציתי להחזיר.

תמר ברלינר:

כאן זה כבר ממש מעבר, אז זהו בגדול. יש לי כאן עוד הרבה דברים להגיד על אתגרים, והכול, אבל נראה לי שכדאי לשמוע.

יוסי חביליו:

אוקי, אז בסדר. אז תראו, עכשיו תורכם, ובעצם מבחינתי אתם יכולים לדבר על כל נושא. בעיני הנושא של השוואה לתל – אביב הוא כן רלוונטי, עוד פעם ברור ש - , יכול להיות שיש דברים,

תמר ברלינר:

זה רעיון טוב, אנחנו נעשה את הבדיקה הזאת.

יוסי חביליו:

אי-אפשר להגיע, אבל אני גם חושב שבשבילנו זה טוב לקראת דיוני התקציב, אולי לבקש עוד כסף, אז בהחלט ההשוואות הן רלוונטיות, ואנחנו נעשה את כל מה שאנחנו יכולים. אבל אני מסכים, שאין ספק של לתת לגורם תרבות שטח קרקע בלי כסף זה דרמטי.

תמר ברלינר:

יש מקום.

יוסי חביליו:

הרבה יותר אולי מדברים אחרים. אוקי, אז, מי שרוצה לפי הסדר, או לפי הצבעה, אני לא יודע, אתם רוצים.

נאור רובין:

אני אשמה,

יוסי חביליו:

אני נשמח להתחיל, אז כל נושא, גם ביקורת מתקבלת פה, ודמוקרטיה, בנושא התרבות אנחנו צריכים לדעת את זה, חופש הביטוי, גם בקשות, מה שאתם רוצים חופשי.

נאור רובין:

אז אני, אני אשמה להתייחס לשלושה אתגרים מרכזיים שאני מזהה, אני כן אגיד שההשוואה לתל – אביב באופן אישי פחות, פחות מעניינת אותי. אבל יש לנו מכון למדיניות תרבות, אז אם רוצים שנביא את הנתונים, אז בשמחה, למרות שאני חושב שזה לא כל כך רלוונטי.

יוסי חביליו:

כן, רוצים, אני רוצה.

נאור רובין:

אבל ככה, שלושה אתגרים שאני מזהה כאתגרים משמעותיים. אחד, תמר, את התייחסת לזה, חינוך לתרבות ואומנות. אני חושב שזה חתיכת אירוע, גם ברמה העירונית להצליח לייצר את האקו – סיסטם העירוני, ולייצר חיבורים משמעותיים בין מינהל חינוך לבין מינהל תרבות בהקשר הזה, וגם ברמת שטח, יש שם הרבה תוכניות בתוך מערכת החינוך שעושות את החיבורים של הפורמאלי לבלתי פורמאלי, כמו (לא ברור) לצורך העניין, או תוכניות נוספות, ואני חושב שהציר של תרבות,

צריך להיות ציר אימננטי בתוך בתי הספר, הוא צריך להפוך להיות חלק מהשפה הבית ספרית, בין אם זה קשר יותר עמוק למוסדות התרבות. היום שר התרבות, היתרון הירושלמי, שזה השם הירושלמי של משרד התרבות הוא מצוין, הוא טוב. אבל הוא לא מספיק, צריך לייצר עוד תוכניות שהם תוכניות עומק, כמו שילוב של אומנים.

אריאלה רג'ואן:

לא מספיק מבחינת התוכן שיש למוסדות להציע.

נאור רובין:

נכון.

אריאלה רג'ואן:

אבל רגע להגיד, שבעבר ניסינו, אתם פחות יש פה מוסדות תרבות שאפשר רגע לשאול אותם למה זה לא עבד, אבל ניסינו לפנות למוסדות התרבות, ולבקש מהם אמנם לא תמורת מיליונים, אבל כן לייצר איזה שהוא תוכן אחר שיאפשר לנו להביא את התלמידים, כדי שיהיה להם מעניין, כי תמיד היה שלוש פעמים מוזיאון ישראל, וואלה, כבר זה משעמם, היה מוזיאון המדע, הוא גם ראה הכול. זה לא כל כך עבד לנו, אז אנחנו מאוד נשמח אם כי חלק מה – ,

קטיה טוב:

פה התוכנית היא עיר מנגנת, נכון?

אריאלה רג'ואן:

יש, לא, זה משהו אחר אבל, עיר מנגנת עדיין קיים,

יעל ביטון דה-לנגה:

זה קיים, נכון?

אריאלה רג'ואן:

זה קיים, אבל זה לא, זאת תוכנית המוסיקה מגיעה לתוך ה – ,

דוברת לא מזוהה:

לתוך הבית ספר,

תמר ברלינר:

אבל דווקא השנה זה עוד בשיתוף פעולה עם, עם האגף.

אריאלה רג'ואן:

זה חינוך לתרבות, אין ספק, אין ספק.

נאור רובין:

זה מה שאבל עכשיו מרים לי בדיוק לאתגר השני, אני חושב שמוסדות התרבות מתקשים להנגיש את עצמם היום לקהלים חדשים,

אריאלה רג'ואן:

מאד.

נאור רובין:

לקהלים שהם, גם הקהלים שם שוחרי אומנות,

אריאלה רג'ואן:

נכון,

נאור רובין:

ותרבות, סליחה שאני אומר את זה ככה, אבל,

אריאלה רג'ואן:

אתה צודק,

נאור רובין:

להנגיש את עצמם, להנגיש את עצמכם, לכולם, להיות רלוונטיים לכולם. ואני חושב ש - , זה יהיה פיתוח עירוני מדהים, אם אנחנו נצליח לייצר מודל שמסייע למוסדות התרבות, להנגיש את עצמם לקהלים נוספים, ובפרט אני אומר ילדים ונוער בהקשר של חינוך לתרבות ואומנות, בגלל שיש לנו,

יעל ביטון דה-לנגה:

סליחה, אפשר? מרים ואני היינו שנה שעברה ב - , איפה היינו? בעיר הזאת.

מרים סלע:

בלפסט.

יעל ביטון דה-לנגה:

בבלפסט, זה הגיל. היה בית ספר בהקשר אחר לגמרי. אבל מה שראינו שם אחד המוגדלים, וממש התלהבתי, אני זוכרת ש - , זה שמוסדות התרבות בעיר, אלפית ממה שיש לנו, הם מאמצים, הבית ספר מאמץ,

נאור רובין:

מוסד,

יעל ביטון דה-לנגה:

מוסד, ההיפך, אימוץ הדדי, ושם זה קטן, אז בית ספר מאמץ, אז,

אריאלה רג'ואן:

זה קיים פה, אני אגיד לך,

יעל ביטון דה-לנגה:

זה מדהים היה, כי,

אריאלה רג'ואן:

אני אגיד לך שזה מודל,

יעל ביטון דה-לנגה:

(לא ברור).

אריאלה רג'ואן:

זה מודל שנוכל כן עוד הרבה לפני שהוא הגיע לשם, תיכף מי עשה אותו, לא אני, אלא מאיה, מאיה מוזיאון המדע, היא עושה בית ספר פסגת זאב, אפילו פתחה חלק מהמוזיאון, אני לא יודעת אם אתם זוכרים בפסגת זאב, היה מוזיאון מדע, בתוך בית הספר,

תמר ברלינר:

כמו שמגדל דוד מאמץ את ממ"ד הרובע, שזה עובד.

אריאלה רג'ואן:

כן, אבל שם היא אימצה, שם היא אימצה ברמת, חלק מהמוזיאון שלה עבר לפסגת זאב, פיזית זה עבר. זה היה, אני לא יודעת מה קורה עם זה היום, אני לא כל כך בתוך בתי הספר, אבל זה עבד מצוין.

נאור רובין:

וגם בחינוך, וגם אני אגיד לך בחינוך הבלתי פורמאלי, וגם בחינוך הבלתי פורמאלי, שזה בתוך המינהל, יש כל מיני תוכניות,

אריאלה רג'ואן:

כן,

נאור רובין:

תוכניות שאנחנו שותפים בהם, ואפשר גם להרחיב אותם פה ברמת, עוד שותפים, תוכניות בחינוך הבלתי פורמאלי, שמקדמות קהילות של בני נוער יוצרים פעילים, לייצר להם מודלים של להיות אומן בעיר, גם בהמשך בעיר, ואני חושב באמת לייצר מודל כזה שמצד אחד, מסייע למוסדות תרבות להנגיש את עצמם. מצד שני, מחבר אותם גם לבתי ספר,

אריאלה רג'ואן:

איזה מהמוזיאונים שאתם מכירים, חוץ ממוזיאון ישראל פתוח ביום שלישי אחר הצהריים חנים לנוער, כדי שהם יבואו בהתאם.

נאור רובין:

אל,

אריאלה רג'ואן:

אתה מבין? אז כאילו רגע אני אומרת, יש פה, המודל קיים, אבל רק הפוך.

יעל ביטון דה-לנגה:

ביום חמישי,

דובר לא מזוהה:

שנייה אפשר להגיד על זה משהו?

אריאלה רג'ואן:

כן.

יוסי חביליו:

רגע, נאור סיימת?

נאור רובין:

יש לי עוד דבר אחרון, אני אשמח לסיים,

קטיה טוב:

גם מבחינה משפטית.

נאור רובין:

דבר אחרון ש - , דבר אחרון אני אשמח להגיד ש - , ביחס לשתי אתגרים. דבר אחרון שאני אשמח להגיד ביחס לאתגרים, הוא העניין של לפתח תרבות עצמאית בעיר. היום הרבה מאוד מהתרבות בירושלים, היא תרבות שנתמכת ע"י העירייה. ואני חושב שליצר מנופים כלכליים, לייצר תשתיות ארוכות טווח, למפיקי תרבות ואומנות, לייצר אירועים עצמאיים, שהם לא רק אירועים שנשענים על תמיכות עירוניות, זה דבר שיכול להיות מאוד מאוד משמעותי, כי בסוף העירייה משקיעה הרבה מאוד כסף בתחום התרבות. ועדיף שכל שקל עירוני שהעירייה משקיעה יהפוך, ייצר כלכלה שמסייעת גם למפיקים, ולעצמאים, לייצר תרבות שהיא גם תרבות עצמאית. זה קשור גם להנגיש את עצמם לקהלים חדשים, ולקוחות נוספים. ופה נדרשת גם השקעה לפעמים של העירייה, לא ברמת אירוע, אלא ברמת תשתיות ארוכות טווח. איך בסוף למפיק תרבות, יותר זול להצליח לייצר פעילות תרבותית לא רק, וזה באמת קשור לתשתיות ארוכות טווח.

יעל ביטון דה-לנגה:

למשל? תיתן דוגמא.

נאור רובין:

למשל, מפיקים אחד האתגרים הגדולים של מפיקים, זה לא האירועים של ה - 3000, או 4000, שם זה יותר רווחי להם, זה אירועים של הבין 300 ל - 500, שאלה אירועים מצוינים, כעיר, אנחנו רוצים אותם, אנחנו רוצים כמה שיותר מהם. עכשיו שם בעלות, בבריק - איבין שלהם, מאוד מאוד קשה להם להצליח לייצר אירועים רווחיים, אם העירייה תסייע ביצירה של תשתיות, בין אם זה מרחבים פיזיים, בין אם זה כל מיני דברים שמפיקים צריכים לשכור כל פעם מחדש והעירייה יכולה להעמיד לטובתה, למפיק זה יהיה יותר זול. הוא יצליח לייצר יותר תרבות, יותר אירועים, והעירייה לא תצטרך לתמוך בכל אירוע ואירוע ברמה הפרטנית, זה WIN WIN בטווח הקצר.

יוסי חביליו:

מה הכוונה תשתיות? מה? לקנות כלים ולשים אותם במחסן?

אריאלה רג'ואן:

רגע, אני אגיד יוסי, במסגרת החלומות, יש גם חלום אחד קיים, שהוא, מתחבר למינהל התכנון הוא בעצם מדבר גם על תשתיות בכל הפארקים, בפארק שיש בו אמפי קטן ובמה, לעשות פלאג - אין, הוא מתחבר גם לגן העצמאות, שזאת תוכנית הרבה יותר גדולה, אבל באופן עקרוני מה שבעצם אתה אומר, זה שאם אתה בגן העצמאות, חוסך לו 250, 300 אלף שקל ברזלים, אז נתת לו אפשרות

להרוויח משהו, כי זה מה שהוא משקיע שם כל פעם שהוא בא, כנ"ל בספרא, ובטח ובטח באמפי בגן הפעמון, אנחנו כרגע עומדים בפני תרומה, שאני מאוד מקווה שנצליח להביא אותה, כי הזמן דוחק בנו, של למעלה מ- 150 אלף יורו, ברגע תנגיש את הבמה שם, ואז אתה בא, מה שנקרא פלאג – גין, יש לך אולי את הכורסאות לא מספיק, אולי זה, אבל עשינו שם קצת שיפוצים, לא הצלחנו, לא היה לנו מספיק כסף לעשות את זה, ואז מגיע הצגת ילדים, אז אתה לא משלם 20 אלף על ברזלים, ו- 20 אלף על הצגה, ואז גובה 20 שקל כרטיס, ויוצא 10,000 שקל מופסד. את ה- 20 אלף של התשתיות כבר חסכת, זה לגמרי, אתה לגמרי מתפרץ לדלת פתוחה, אנחנו לגמרי בכיוון, ויש גם באמת,

יוסי חביליו:

כמו שאני לא צריך להשאיר את העגלה ביום שישי, וגונבים לך אותה בשבת.

נועם כוזר:

אפילו נהלים ברורים,

אריאלה רג'ואן:

גם.

נועם כוזר:

נהלים ברורים ואחידים לאירועים במרחב הציבורי בכל מיני מקומות, לשיתופי פעולה, עם עסקים עם מוסד תרבות,

אריאלה רג'ואן:

נכון,

נועם כוזר:

גם תשתית, גם תשתית מידע שאני חושב שגם העירייה עצמה,

אריאלה רג'ואן:

כן,

נועם כוזר:

לא יודעת בדיוק מאיזה מקורות, ואיזה תשתיות קיימים,

יוסי חביליו:

אז עוד רגע לא, הוא רצה עם במה, נטע,

אריאלה רג'ואן:

אבל הוא ימשיך להצביע בעדינות, בסוף לא ייתנו לו לדבר, רציתי להגיד,

יוסי תביליו:

נכון.

נועם כוזר:

ואני מעביר.

יוסי תביליו:

לא, בסדר, סיימת? נאור.

נאור רובין:

כן, כן,

יוסי תביליו:

בבקשה, בואו נקצר, שכולם יוכלו לדבר.

נטע מייזלס:

רק שנייה להגיב לנושא הזה של בתי הספר. אני חושב שהסוגיה יכולה להיות גם הפוכה, זה לא
לאשר רק הנגשה, איך מביאים 60 ילד בני 6 שעכשיו עושים בלגאן באחד מהמוסדות שלנו, שזה גם
נחמד ומדהים, וזה גם סיוט לא קטן.

אריאלה רג'ואן:

ברור.

נטע מייזלס:

משלמים להם 30 על איזה כרטיס. יחד עם זאת עיר מנגנת זאת דוגמא מדהימה עם הריבוי והמגוון
של היצירה הייחודית שקורת בירושלים יגיע אל בית הספר,

אריאלה רג'ואן:

נכון,

נטע מייזלס:

ישתמש בבית ספר כמרחב וכמקום שלא מנוצל אחר הצהריים, שבו הילדים יכולים להיות שותפים בעיצוב המקום, בעשייה מעניינת יותר, ממה שהשיעור אומנות שלהם נותן להם, או שיעור המוזיקה שנותן להם.

אריאלה רג'ואן:

זה מדהים, וזה היה, מי היה בקריית יובל? של החבריה שלמדו קרקס נכנסו לבתי הספר?

נטע מייזלס:

נכון,

אריאלה רג'ואן:

אני לא זוכרת.

נטע מייזלס:

ואלה דברים שיכולים לקרות באימוץ בית ספר אחד,

יוסי חביליו:

יבוא לבית ספר, או שהוא יבוא לבית ספר,

אריאלה רג'ואן:

אבל את מבינה שבסוף אנחנו כאילו מציעים,

נטע מייזלס:

אפילו יותר משמעותית,

אריאלה רג'ואן:

הוא ממשיך אבל,

נטע מייזלס:

כשאני מביא אותו אלי, וזה בטוח תקף למוסד,

יוסי חביליו:

שנייה, שנייה, רגע, נאור, אריאלה,

נטע מייזלס:

הרבה יותר קשה,

יוסי חביליו:

אחד מדבר, ומקסימום אחד מגיב, שלא יהיה.

נטע מייזלס:

שכבת ילדים לבוקר אחד כאוטי ומטורף, במוזיאון אולי זה אפשרי, לרוב המוסדות הבינוניים והקטנים, אירוח כזה הוא מורכב, הוא לא תמיד פוגש את קהלי היעד, הוא לא פשוט. לעומת זאת לקחת את החוזקות של המוסדות האלה, ולה יש רבים שיש להם ייחוד ולהביא אותם אל בתי הספר בין אם זה בית ספר אחד, או בין אם זה תוכנית רוחבית, זה game changer, זה הכנסה למוסד התרבות, זה להביא את העשייה הייחודית המקומית אל הילדים, ובתי הספר עוד כשהם צעירים, וזה לא ללכת למוזיאון, זה לקחת את ה-DNA ולהפוך את בית הספר למרחב.

אריאלה רג'ואן:

אבל תסביר לי רגע למה, למשל אתה, יש אצלך סדנאות כאלה של נגרות וזה, נכון? היו לפחות, אני לא יודעת אם עדיין יש. אבל נגיד סתם, למה אתם לא מופיעים בגפן שלח בתי הספר? הרי יש תוכנה שנקראת גפן, כמעט כל אחד שיש לו את התנאים המינימאליים, יכול להיכנס לתוכנה הזאת, ואז המנהל צורך את התרבות דרכך. עכשיו בגפן יכול להציע מה שאתה רוצה, NAME IT זה רק אתה צריך שמישהו ממנהלי בתי הספר ירצה את זה, אז אתה לא צריך אותנו, חבל שניסית להגיד קודם בסוף, החיבור נגיד של הקרקס בקריית יובל, הוא במקרה היה שלי, כי זה היה משהו שהתבקש וזה בית ספר שהתמעט בתלמידים, ורצו לשמור עליו, היו שם (לא ברור), אז אמרנו איזה קבוצה יכולה לבוא לפעול, והיו חבריה שלמדו קרקס, כל הילדים הרוויחו אולי אחד מהם היום הוא כבר לוליינ, כי באמת זה פעל שם.

נטע מייזלס:

עכשיו את אומרת שאת מלמעלה עשית איזה מטצ' – מאקינג, אני חושב שיש פה איזה שהוא פוטנציאל של מנח"י ומינהל תרבות,

אריאלה רג'ואן:

נכון, לכן אמרתי מה צריך לעשות, אבל אתם יכולים לעשות את המטצ' – מאקינג, כי אתה אם יש לך היום,

נועם כוזר:

אני מסכים לחלוטין,

אריאלה רג'ואן:

משהו שאתה יודע להוציא,

נועם כוזר:

גם מנהל בית ספר שנכנס למערכת גפן, יש לו 4000, 5000,

אריאלה רג'ואן:

לא, אבל רגע זה גם יהיה, זה גם עזרה שלנו, אבל בסוף אם מוסד תרבות רוצה לעשות out reaching ולקחת ערכות שלו לבית ספר, או תוכנה שלו או אומנים שלו, לא משנה NAME IT זה לא משנה רגע, תעשו את זה, ואז תעדכנו אותו ואנחנו נעשה, אנחנו כבר נעזור למנהל להבין שזה שווה לו.

נועם כוזר:

הרבה פעמים במוסדות התרבות הבודדים זה קשה מבחינת גם הדרישות של משרד החינוך, ושל מנח"י, שהם הרבה פעמים דרישות יחסית גבוהות.

אריאלה רג'ואן:

זה תמיד יש,

נועם כוזר:

מבחינת ביטוח,

אריאלה רג'ואן:

זה אני לא יודעת,

תמר ברלינר:

דווקא זה נועם, הצענו בשנה שעברה,

נועם כוזר:

של הידע,

תמר ברלינר:

היה שותפות של עמותות לביא, לכל מי ש - , לכל מוסדות התרבות שהיה להם המון,

נועם כוזר:

אני חושב ש - ,

תמר ברלינר:

ואז אתה יכול להיכנס לגפן כמוסד תרבות, דרך עמותת לביא.

נועם כוזר:

נכון,

תמר ברלינר:

זה היה הצעה שלי.

נועם כוזר:

זה טוב מאוד.

נטע מייזלס:

שנייה אני אגיד רגע, נועם, חכה שנייה, הגפן זה הטכניקה, הדבר המהותי זה החיבור ועל לחשוב על זה כעל תוכנית משמעותית, שיכולה לחבר בין מוסדות מיוחדים, ייחודיים בירושלים, לבית ספר, ולעסוק בהנגשה תרבותית במקום שפוגש את הילד איפה שהוא נמצא,

אריאלה רג'ואן:

אבל אז אני רגע אומרת לך על החלום הזה, אנחנו לא נעשה את זה בשבילך, אני רגע,

נטע מייזלס:

למה?

אריאלה רג'ואן:

אני אגיד רגע למה, כי אני, גם כמעט הכי זקנה פה, וגם הכי ווטיקה בטוח. בסוף מוסד שלא לוקח את זה על עצמו ב – DNA שלו, הוא רוצה לעשות את out reach הזה, הוא יודע גם מה הוא מסוגל לעשות, אני לא מסוגלת להגיד לו. באה מאיה מוזיאון המדע ואמרה לעצמה, אני יודעת ללכת לכנס ערי מדע בפריז, ולהגיד שאני עיר מדעית כמוזיאון שנמצא פה ופה, והיא עשתה את זה, למה? כי (לא ברור) באו להציג משהו שהם לא ידעו להציג כמוה, היא ידעה, אני רגע בכוונה נותנת את הדוגמא שלה, ואז היא חזרה לפה, אמרה - בואי נעשה כמו בארצות הברית, שלמורים יש אוטו עם בגאז', נורא גדול, נעשה ערכות כאלה של מוזיאון המדע נתחיל לנסוע בבתי ספר, היא אהבה את הרעיון, היא ידעה מה היא מסוגלת לעשות, היא ידעה איזה (לא ברור), או פלייס – מאקרים, או מאיה יודעת להוציא, אני לא יודעת מה אתה יודע להציע, אז אני לא יכולה ללכת מוסד מוסד, צריך לבוא מוסד, לעשות רגע את ה - , חקר שלו על 300 אלף תלמידי העיר, אני לא אגיד לך למי, לך לכל המגזרים, לך מגיל אפס עד גיל 18 תחליט מה מתאים לך, ובסוף, יבוא אותו מוסד ויגיד לי מתאים ש – שיישים יתעמלו אצלי אחרי צהריים, ויעשו אצלי את הריצת 2 קילומטר שלהם, כי זה מקום נורא מגניב, או

הוועדה לתרבות – מספר
מתאריך כ"ו בתשרי תשפ"ה (28.10.2024)

מתאים לי לעשות סדנאות נגרות לכיתה א', כדי שהילדים ילמדו איך עוזרים להורים בבית, אני לא יודעת, אבל זה אתם,

נועם כוזר:

אריאלה,

אריאלה רג'ואן:

זה לא אנחנו,

נועם כוזר:

כמו שתחום התרבות הוא,

יוסי חביליו:

נגמור אותו נעבור אליך.

נועם כוזר:

הוא מטורף, בגלל שהוא כל כך מסובך, וצריך לתאם בין כל מיני גורמים, הוקמה מנח"י שזה מעין משרד התרבות ירושלמי שמתמודד עם המציאות המורכבת הירושלמית.

אריאלה רג'ואן:

זה הצענו לכם, זה מה שתמר אמרה, אמרנו לכם רגע את מנח"י,

נועם כוזר:

הפתרונות של עמותת,

אריאלה רג'ואן:

סיכמנו בלביא.

נועם כוזר:

שעמותת לביא יכולים לתת, מול משרד החינוך, מול מערכת גפן וכאלה, זה תקנה של ראייה רחבה, וזה שיש את מנח"י שצריך להסתכל על תחום התרבות, בירושלים זאת ישיבה ראשונה של וועדת תרבות מזה כמה שנים, אין כתובת אחת מאחדת. ולא תמיד יש ראייה שמשתקפת גם למוסדות התרבות, גם לאמנים העצמאיים, בטח לא לבתי הספר, ולתחום התיירות ועסקים, המוסדות הלאומיים, ועוד מוסדות ציבוריים. נדרש תשתית גם של ידע, גם של שיתופי פעולה, וגם תשתיות ארגוניות וטכניות.

יוסי חביליו:

רגע, אבל נועם, שנייה תן לנטע, ואז נעבור אליך. אבל אני כן אגיד משהו על החינוך, רגע, נטע.

נטע מייזלס:

אתן מכירות את החומר הירושלמי, יש פה יזמות עד אין קץ, אם תהיה אוזן קשבת, אם אתן תגידו - וואלה, זה נשמע מעניין, בואו תביאו לנו הצעות, יהיו את ההצעות, רק מסביב השולחן הזה, ועוד 30 ש - , שמבחוץ. אני רק אומר בהקשר למה שנאמר הנגשת תרבות, ומפגש עם הילדים, שזה סוויץ' טיפה שונה להגיד איך אנחנו מביאים אותם, למוסדות התרבות, או איך אנחנו מגיעים אליהם בבית שלהם, בסביבה שלהם.

אריאלה רג'ואן:

אני בעד, כאילו זה לגמרי בעד. לגמרי בעד, ולגמרי לקבל הצעות.

תמר ברלינר:

כן.

יוסי חביליו:

רגע, אתה כל אחד אתה יש לך הערה עליו, חכה רגע, הוא יגמור אחרי זה אתה, בסדר, אבל אז יש בעיה בדיון. שנייה, שנייה,

נועם כוזר:

להיפך, אני מוסיף.

יוסי חביליו:

שנייה, אז תיכף אתה תוסיף לכולם, אבל עכשיו אתה תהיה, רגע, שנייה. תמר, אריאלה, תשמעי, אני חייב לתת ותמר, אני חושב עלה הנושא גם אצל נאור בדיבור הראשון, של הסיפור של החינוך. בא נטע אמר, אני גם חושב שזה פוטנציאל, אבל אני רואה יותר שאנחנו מגיעים לבתי הספר, ופחות שהם אולי מגיעים אלינו. אני חושב לנו יש עניין לקדם את זה כמה שיותר.

אריאלה רג'ואן:

ברור,

יוסי חביליו:

ואם צריך לעזור להם, כי תראי אני חייב להגיד שגם אני שומע, תיכף זה יעלה בשולחן, גם על תמיכות, גם כל דברים אחרים, למרות שאנחנו באמת משתדלים, אנשים אומרים - אני לא יודע, אני לא יודע איך להגיש, אולי בר - קיימא עוזר לי, אני בכלל לא מכיר, בוא נדבר רגע על האומנים

עצמאים אלה המוכרים, יש להם וועד, אז אתה יכול גם לשבת עם הוועד, אז תיכף נשמע גם את האחרים, כי בינתיים אנחנו די שארים עם המוסדות המוכרים. אני חושב שאנחנו צריכים פה, אריאלה ותמר כן להרים את הכפפה, את גם בעצם אחראית על מנח"י, אבל אולי גם להביא את מנח"י עצמה, יש מנהל חדש.

אריאלה רג'ואן:

אין בעיה, יש דווקא במנח"י יש דמות אחת שעוסקת בדבר הזה, קוראים לה אורית דולב,

יוסי חביליו:

מצוין.

אריאלה רג'ואן:

את חלקנו פה, וזה בסדר, היא תבוא לכל דיון שתצו.

יוסי חביליו:

מצוין.

אריאלה רג'ואן:

נעשה אולי דיון מצומצם יותר בתוך הוועד, כדי זה, תביאו רעיונות,

יוסי חביליו:

בסדר.

נועם כוזר:

מינהל תרבות ירושלמי, שחושב על כל מחזור החיים של אמנים מהגן, עד (לא ברור).

יוסי חביליו:

בסדר, לא, אבל דווקא, אני מסכים,

יעל ביטון דה-לנגה:

הנה נתת לוגו לפרויקט, מהגן עד, טוב, לא נגזים.

נועם כוזר:

אפשר בתנועה.

יוסי חביליו:

בסדר, רגע, בוא נסכם את זה, נועם, שנייה, עכשיו אני אתן לך לדבר.

נועם כוזר:

ירושלמי מפורסם,

יוסי חביליו:

בהגבלה, שנייה, שנייה, בסדר, אני אדבר עם אורית דולב, יכול להיות שאנחנו נעשה ישיבה מיוחדת פה, למרות שאי-אפשר לחכות כל חודש או חודשיים, ואולי עדיף שיעשה משהו יותר מצומצם, בוא נשמע את האחרים, אבל בהחלט, כמו שאני חשבתי, שאולי שווה ישיבה הבאה תהיה המינהלים הקהילתיים, מזרח העיר, יש, יש כל מיני נושאים, יכול להיות שיעשה ספציפית צריכה להיות על נושא החינוך, או לפתור את זה לפני, בסדר, קיבלנו כתובת, שמענו את הדיבור הזה, אני אומן אלי את אורית דולב, עם אריאלה, עם תמר, אני אגיד לה מה את מציעה? אנחנו רוצים להביא אותם, לבית הספר, ולחשוב.

אריאלה רג'ואן:

לא, לא, יוסי, רגע, רגע, סליחה,

יוסי חביליו:

מה?

אריאלה רג'ואן:

שאני אומרת לך, לא מה אני מציעה, אני יש לי 200 אלף רעיונות, לא יודעת מה הם יודעים להציע. הם יגידו מה הם חושבים שהם יודעים להציע, אני לא יודעת להגיע היום להגיד, מה המפעל המדהים, עדיין להוציא החוצה, אני לא יודעת, באמת אני יודעת, (לא ברור) אני לא יודעת מה הוא מוציא החוצה, אולי באנו ללמד איך מכינים קפה תה, יש לו קפה.

יוסי חביליו:

מאה אחוז, אז אולי אנחנו נעשה איזה סוג של קול קורא,

אריאלה רג'ואן:

יעשו קודם כל, לא, לא,

יוסי חביליו:

נפנה למוסדות התרבות, להגיד להם אנחנו רוצים להכניס לבתי הספר,

אריאלה רג'ואן:

אנחנו נחשוב על זה,

יוסי חביליו:

תציעו.

נטע מייזלס:

אנחנו בוא עם הרעיונות.

אריאלה רג'ואן:

אתם תבואו עם הרעיונות, בדיוק.

נטע מייזלס:

הכול בסדר.

אריאלה רג'ואן:

אתם תבואו עם הרעיונות, ואנחנו נעזור לכם להגיש אותם, יש, זה נשמע לי הרבה יותר נכון.

יוסי חביליו:

בקיצור, כרגע לפחות, רגע, אבל תן לנועם, שלא יתפרץ כל פעם, ואחרי זה אתה, מה? שנייה, רגע.

רוני מהדב:

שנייה רגע,

יוסי חביליו:

כן, אז בבקשה.

רוני מהדב:

יש גם בעיה,

יוסי חביליו:

תמר,

רוני מהדב:

אני כסינמטק דווקא בדיוק קבעתי פגיעה עם מינהל חינוך בדיוק לדבר על זה עם מנח"י, יש את הבעיה ההפוכה, עם המוסדות שלא יכולים לצאת החוצה. נגיד קונצרטים, נגיד תיאטראות גדולים

יותר, נגיד סינמטק, שהיתרון הירושלמי מתמגל פר תלמיד. ואנחנו במצב היום שהתלמידים החילוניים הם פחות מ- 15% לא הבנתי.

אריאלה רג'ואן:

לא,

רוני מהדב:

ואנחנו לא מצליחים.

אריאלה רג'ואן:

לא הגזמת בכלל. לא, לא, בואו,

רוני מהדב:

לפי דעתי.

לורה ורטון:

מה שהופיע במוסף הארץ לא נכון.

אריאלה רג'ואן:

לא, לא,

יוסי חביליו:

לא, אבל כמה, כמה מהיהודים,

לורה ורטון:

זה פשוט לא,

יוסי חביליו:

כמה מהיהודים?

אריאלה רג'ואן:

יש לך כמעט כל שנה,

לורה ורטון:

יש,

אריאלה רג'ואן:

בירושלים בערך 5000 ברי גיוס, אז תעשה חשבון כמה יש לך, זה משהו, זה הכי תאהב, יש בערך 15 אלף תלמידים בשכבה, ובערך 5000 מהם ברי גיוס, זה אומר שאנחנו שליש. זה בעצם החשבון הכי פשוט לעשות.

רוני מהדב:

אוקי, הנקודה היא,

דובר לא מזוהה:

אני לא בטוח.

יוסי חביליו:

היהודי כמה סך הכול? בסדר, לא משנה,

אריאלה רג'ואן:

גם היהודים וגם מזרח העיר, לא נכון.

יוסי חביליו:

אני מסתובב גם ברחוב, אני לא חושב שאנחנו שליש.

לורה ורטון:

נגיש תלונה למוסף הארץ.

רוני מהדב:

מה יתרון ירושלמי,

יוסי חביליו:

שנייה,

רוני מהדב:

הוא תשלום פר ראש, פר תלמיד.

אריאלה רג'ואן:

כן,

רוני מהדב:

אז למוסדות כמו מוזיאונים, באים 30, באים 100, מקבלים את הזה, הם לא צריכים היערכות מיוחדות. מוסדות שמעלים הצגה, שמעלים קונצרט, שמעלים סרט, אי-אפשר לכסות ככה את העלות של האירוע, אנחנו לא מצליחים לקבץ יותר מ – 100 תלמידים, זאת אומרת הליד"ה או האומנויות, זה באים שכבה, שכבה היום היא 80 תלמידים, אנחנו לא מצליחים להגיע לכמות שיכולה להחזיר את עלות האירוע עצמו, כל עוד המימון הוא פר,

יוסי חביליו:

רגע, מי שקובע את זה זה העירייה או משרד החינוך?

אריאלה רג'ואן:

כן,

רוני מהדב:

היתרון הירושלמי זה העירייה, זה מנח"י,

אריאלה רג'ואן:

היתרון הירושלמי,

רוני מהדב:

משרד החינוך,

אריאלה רג'ואן:

יוסי, זה, אני אגיד ממש בשתי מילים, כי אחרת נגלוש פה להיסטוריה. לפני 15 שנה, היה סל תרבות, וכשאני נכנסתי להיות יועצת ראש העיר במוסדות חינוך, אמרתי לא יהיה סל תרבות שבו, כל ירושלמים מהגרים החוצה, אלא קודם כל ירושלמים ילמדו מה הם מוסדות התרבות הירושלמים. אז לקחנו את העלות שעולה להורים בסל התרבות, התנתקנו ממשרד התרבות, ועשינו יתרון ירושלמי מבוסס על תשלומי הורים רק לירושלים. בסדר? זה בערך המודל.

יעל ביטון דה-לנגה:

סל תרבות ירושלמית.

אריאלה רג'ואן:

כן,

יוסי חביליו:

אז יש פה טענה ספציפית, שהתמחור פר תלמיד הוא לא טוב.

אריאלה רג'ואן:

שמה?

יוסי חביליו:

יש פה טענה ספציפית שאולי היא צריכה לבוא לאותו דיון, מעבר לכל מה שנאמר, שרוצים, הוא אומר כרגע אני מוסד סינמטק, שלא רלוונטי לבוא לבית ספר, רלוונטי שיבואו אלי, כרגע בשיטת התמחור הקיימת אני לא יכול להרוויח.

מרים סלע:

אאבל זה העירייה קובעת?

יוסי חביליו:

כן,

אריאלה רג'ואן:

לא, העירייה קובעת את העלות פר תלמיד.

יוסי חביליו:

כן,

אריאלה רג'ואן:

מה שאת משלמת בסל תרבות. זאת אומרת אם את לוקחת פר תלמיד, נדמה לי שזה 99 שקלים ההורים משלמים על כל הסל, ואתה מקבל,

רוני מהדב:

על כל הסל.

יוסי חביליו:

לא, אבל כמה הוא מקבל, לא רק אליו.

אריאלה רג'ואן:

הוא אומר, אם אני מביא אלי X תלמידים, משכבות עליונות יותר, אז אני מפסיד. אלא אם אתה, אולי עושה עוד הקרנה, של משהו שאתה מקרין בערב, ואז העלויות שלך נמוכות יותר.

רוני מהדב:

אנחנו מנסים את כל הטריקים,

אריאלה רג'ואן:

כן,

רוני מהדב:

אנחנו גם מאגדים בכסף.

יעל ביטון דה-לנגה:

הכי חשוב, זה להביא את ההורים עם התלמידים,

אריאלה רג'ואן:

אבל אם למשל אצלך,

יעל ביטון דה-לנגה:

העירייה צריכה,

אריאלה רג'ואן:

אני למשל חושבת לקחת ילדים שגם במגמות קולנוע, ולעשות סיור אצלכם בארכיון, עכשיו שהוא כזה זה, זה מכניס כסף,

יעל ביטון דה-לנגה:

נכון,

אריאלה רג'ואן:

זה לא עולה לך, וזה כאילו בעיני תוכנית מדהימה לשנה הבאה.

רוני מהדב:

כן,

אריאלה רג'ואן:

אני הייתי בארכיון, אני התעלפתי. כאילו הייתי מוכנה לבוא עוד 10 פעמים.

רוני מהדב:

הגשנו,

יוסי חביליו:

קודם כל גם הדתיים יכולים לבוא, גם הדתיים יכולים לבוא.

אריאלה רג'ואן:

הם לא באים, כי זה פתוח בשבת.

יוסי חביליו:

לא לארכיון, בכלל לראות סרטים. הרי אני בזמנו, אריאלה, דיברתי איתך, בסוף זה לא יצא, אז לעזור לקולנוע סמדר ולבוא לראות שם סרטים, אבל גם אפשר עם הסינמטק. אני זוכר שהייתי ילד,

אריאלה רג'ואן:

יש לו סרטים בשבת.

יוסי חביליו:

מה?

אריאלה רג'ואן:

יש לו סרטים בשבת.

יוסי חביליו:

לא, לתלמידים באמצע שבוע.

אריאלה רג'ואן:

אבל זה לא עוזר לו, הוא אומר לך, כי אתה משלם X (לא ברור).

יוסי חביליו:

הבנתי, אבל, אז שנייה שנייה אני רגע מדבר רגע על שני מישורים, המישור הראשון, אני זוכר שאני הייתי ילד תקופות ארוכות, היינו הולכים פעם בשבוע, או פעם בחודש לראות סרט בבית ספר, אז לדעתי היה קולנוע פה, אני לא זוכר איך קוראים לו,

אריאלה רג'ואן:

אדיסון.

יוסי חביליו:

לא, אדיסון,

תמר ברלינר:

עדן.

יוסי חביליו:

עדן לא, אבל היה גם אחד בדוידקה, איך שקראו לו, לא משנה. וזה היה כיף גדול מאוד, ואני מניח שזה היה מין מבצע, יכול להיות שצריך לחדש את זה. אני רק אומר שאז בזמנו שהיה את הבעיות של קולנוע סמדר, אז חשבנו לעשות את זה באופן ספציפי עם קולנוע סמדר, בסוף זה לא הסתייע. אבל אפשר להציע לסינמטק, להציע לסמדר. אגב אפשר להביא יותר מבית ספר אחד,

רוני מהדב:

כן,

יוסי חביליו:

מעבר, אז אני אומר, קודם כל בוא נדבר על העיקרון, על זה שכדאי לעשות את זה. אני חושב זה רעיון מצוין, תשמע, לא רואים הילדים מספיק סרטים, אני שואל גם את הילדים שלי, לבחור איזה סרט איכות, סרט מעניין, סרט רלוונטי, יבואו, חוץ מזה צריכים לטפל בעניין של הכסף, כי ההוא אומר - אני לא ארוויח. אבל בואו, בואו נלך על הדבר הזה. טוב, אז בוא, לנועם בבקשה. לא רצית? אז יש אחרים, רגע. אתה רוצה לחכות ולהגיב לכל אחד?

נועם כוזר:

לא, אני יכול לחזק דברים שנאמרו, באמת דרושה תשתית, תשתיות הרבה יותר רחבות ממה שיש. ערים כמו ניו – יורק (לא ברור), יש להם 2000 מצגות כל יום במשך חודש ימים, זה לא יכול לקרות בירושלים, בטח לא על ידי מוסדות התרבות שנאבקים בחלוקה של אגפים שונים, ועד היום,

יוסי חביליו:

כשאתה אומר תשתיות, למה אתה מתכוון? אני הבנתי מה שאריאלה הסבירה, בפשטות, יש גן ציבורי, יש מקום, אנחנו נשים רמקולים, ויתחברו עם פלאג.

נועם כוזר:

למשל.

יוסי חביליו:

זה תשתית מסוימת. מה עוד תשתיות?

נועם כוזר:

זה תשתית שאולי תענה על מוזיקה. אבל כל תחום היצירה דורש גם חומרים, גם חללים ציבוריים, חללים מקצועיים, אם אתה לוקח רק אומנות פלסטית, אז אתה יכול מפיסול לאומנות דיגיטלית, אם אתה לוקח,

יוסי חביליו:

אבל כשאתה אומר חללים, האם אתה מתכוון לזה, שאנחנו ניתן למוסד תרבות מקום בהקצאת מקרקעין או שיהיה מקום,

נועם כוזר:

למשל,

יוסי חביליו:

כללי שישתמשו בו כמה ברוטציה?

נועם כוזר:

ברור, צריך גם סטודיואים, גם חללים מקצועיים, חדרי חזרות, תפאורה, אנשי מקצוע,

מרים סלע:

בית העם.

נטע מייזלס:

אפשר לתת דוגמא מעשית, יש כרגע בעיקר תשתיות תצוגה, תשתיות יצירה יש הרבה פחות,

יוסי חביליו:

מה זה תשתית יצירה? שאני מבין, אני הדיוט.

נטע מייזלס:

סדנאות מקצועיות, חדר בלק – בוקס, כל מיני דברים כאלה,

נועם כוזר:

וגם תצוגה.

נטע מייזלס:

שהם אמורים יותר לחיות בשוק, בסדר? אבל בשוק במצב הירושלמי כרגע מאוד מסובך לחיות. למרות שאני חייב לומר, נגיד בנק של ציוד להשכרה זה מחשבה מדהימה, מצד אחד. מצד שני, יש כמה עסקים שעשויים לקרוס בגלל הדבר הזה, וצריך, וצריך,

יעל ביטון דה-לנגה :

שוק חופשי.

נטע מייזלס :

שנייה, וצריך להתייחס לזה. אבל בגדול תשתיות, אם אפשר לדבר על תשתיות יצירה, להפקה, זה ציוד לפעמים, זה איך מוציאים אישור, זה הפלאג – אין בשטח במרחב הציבורי, לאומנות פלסטית, זה סדנאות מקצועיות, סטודיאות וכולה, יש לכל מדיום תשתיות שונות, שחלקם אולי נכון שהוא בשוק, ואולי חלק לא נכון שהוא בשוק הפרטי.

נועם כוזר :

בקולנוע למשל,

נטע מייזלס :

בדיוק.

נועם כוזר :

אני עבדתי בקולנוע הרבה שנים, ותמיד גם השכרתי ציוד מתל – אביב, כי אין פה בית השכרה.

נירית אבני :

אז אני רוצה להגיד משהו בעניין הזה.

נועם כוזר :

אבל לצערי גם כוח אדם, גם כוח אדם מקצועי,

נירית אבני :

כנציגה של פורום יוצרי הקולנוע.

נועם כוזר :

אין פה, הם מכירים את כל הציוד, ואת כל,

יוסי חביליו :

רגע, אז היא רוצה להגיד לך משהו,

נירית אבני :

כבר שנתיים, בניסיונות להקמה של מחסן ציוד,

נועם כוזר:

למשל, וזה בתחום הקולנוע.

נirit אבני:

אנחנו ו - ,

יוסי חביליו:

רגע,

נirit אבני:

הרשות לפיתוח ירושלים הבטיחה לנו סכום של מאות אלפי שקלים, וזה תקוע.

נועם כוזר:

וכמה (לא ברור) גם,

נirit אבני:

זה תקוע, זה לא משנה, אנחנו בנינו תוכנית שלמה.

יוסי חביליו:

הנה, דירקטוריות,

נirit אבני:

ציוד,

יוסי חביליו:

היא אומרת הרליי הבטיחו להם.

נirit אבני:

ציוד שלם.

דוברת לא מזוהה:

הרליי אומר,

נirit אבני:

לקולנוע,

יוסי חביליו:

אין קשר, תשכנעי אותו שיהיה לו כסף.

נירית אבני:

ובנינו.

יוסי חביליו:

יש להם מלא כסף.

נירית אבני:

תוכנית, עבר תקציב, ואנשים שיתפעלו את זה ומקום בסינמטק, זה תקוע ברשות לפיתוח ירושלים.

נועם כוזר:

וזה רק בתחום הקולנוע התיעודי והעלילתי.

נירית אבני:

נכון,

נועם כוזר:

בלי אנימציה. בלי פיסול, בלי זכוכית, בלי,

יוסי חביליו:

רגע, נועם, מכיוון שאנחנו רוצים לגמור 17:30, אולי ניתן כמה דקות,

נועם כוזר:

רק אני אומר ש - ,

יוסי חביליו:

בוא ניתן למוסדות אחרים, לא בטוב.

נועם כוזר:

קביעת תשתיות לתהליכי יצירה, גם תשתיות לתצוגה, אם אין מסכי קולנוע נגשים ליוצרים עכשוויים, זה כמו שלאמן לא יהיה גלריה, למוזיקאי לא תהיה במה. עושים תשתיות ראויות להצגה, ולצריכה ראויה של תרבות, תוך כדי ש - , היום החוויה התרבותית מה שנקרא מהמושב מהכורסא בבית עד לפני הצגה שרואים את ה - , וידאו ברשתות חברתיות, עד אחרי זה שחזרת מאירוע ואתה

לוקח איתך גם את הלינקים, וגם מצטרף לקהילה וליצירה מקומית, שזה דבר שמאוד משפיע גם על איכות החיים של התושבים, גם על תחומים אחרים של, של, גם העסקי, גם במגזר הציבורי, ובטח שבטח על הזהות והתרבות המקומית של האנשים שחיים מבקרים אותם.

יוסי חביליו:

בוא רגע ניתן לאחרים,

תמר ברלינר:

יוסי, אני רוצה רגע להגיד לך משהו, אנחנו מדברים פה הרבה על תשתיות, ואולי רק כדי שזה יהיה ברור, התשתיות, לנו נורא קל לתרגם את זה, לתשתית פיזית, לדבר שאפשר לראות אותו, אבל תשתיות הן לא רק זה, הם גם תשתיות, נגיד פסטיבל קבוע, קונסיסטינטי, שיש חודש היצירה הירושלמית, ואז או נגיד חמיזמים, תשתיות, תשתיות לאורך הזמן, הם גם תשתיות פיזיות כמובן, אבל הם גם תשתיות רעיוניות של מה שחשוב,

יוסי חביליו:

האם יש תשתיות כאלה מספיק, הטענה שלו.

תמר ברלינר:

אני שומעת שאין מספיק,

יוסי חביליו:

שלא,

תמר ברלינר:

ואני חושבת שהם,

יוסי חביליו:

אז אנחנו צריכים לעבוד על זה,

תמר ברלינר:

בודקים.

יוסי חביליו:

בוא נעבוד על זה.

אריאלה רג'ואן:

תשתיות רעיוניות, אחד החלומות שעליו הוא בעיני הוא גם משהו שחייבים ליישם אותו, והוא גם עלה בעבר, אבל הפסיקו, זה כל פסטיבל שמגיע לירושלים, משאיר אחריו איזה שהוא מיצג אומנותי, זאת אומרת לא יכול להיות שיהיה פה, כל פסטיבל האור, והביאו את כל המיצגים, בסוף לא השאירו שום דבר בעיר, וזה חלק מלהפוך באמת את העיר.

יוסי חביליו:

טוב, אבל זה דווקא עולה פחות מעניין אותם, ואז אתה מביא אנשים מתל – אביב,

אריאלה רג'ואן:

מיצגים, ברור שזה מעניין, חוצות,

עדי בן זאב:

שיעשו בספורט, נכון, אפשר היום יש אפליקציה שאתה יכול להזמין מגרש לספק,

יוסי חביליו:

טניס.

עדי בן זאב:

נגיד, אתה נרשם, זה נורא פשוט.

יוסי חביליו:

כדורסל אני לא יודע אם יש,

אריאלה רג'ואן:

הכול יש.

עדי בן זאב:

יש כדורגל,

אריאלה רג'ואן:

הכול, הכול, יוסי, הכול.

עדי בן זאב:

זה נורא פשוט.

אריאלה רג'ואן:

הוועדה לתרבות – מספר
מתאריך כ"ו בתשרי תשפ"ה (28.10.2024)

אפליקציה מהממת, של זוזו.

עדי בן זאב:

יותר עצמאי, הוא היה יכול כאילו להגיד, אני צריך חדר חזרות, צריך במה, צריך סאונד, כמו שנגיד.

נועם כוזר:

מתנ"סים זה 220 שקל לשעה, הרבה פעמים מישחו רוצה לעשות,

עדי בן זאב:

בדיוק, וזה יוצא נורא יקר,

נועם כוזר:

חזרה.

יוסי חביליו:

מה? לזוז?

אריאלה רג'ואן:

בכל מקרה, בכל מקרה,

יוסי חביליו:

זה יש לי בטניס, אני לא יודע מי שיש בזה.

אריאלה רג'ואן:

המינהלים הקהילתיים העלויות הם 220 שקל זה לא כל כך יקר, כשאתה חושב על זה, שבסוף,

קטיה טוב:

וכמה זה עולה?

נועם כוזר:

ליוצר עצמאי,

קטיה טוב:

כמה זה עולה?

נועם כוזר:

אין את הסכומים האלה, בשביל להעלות הצגה.

עדי בן זאב:

כמה עשרות שקלים.

אריאלה רג'ואן:

אולם! על מה אתה מדבר 220 שקל! על מה?

נועם כוזר:

שעת חזרה לסטודיו.

יוסי חביליו:

זה יכול להיות אריאלה, לסבסד את זה,

עדי בן זאב:

אבל יש תשתיות, זה מה שאני מנסה.

יוסי חביליו:

רגע, שנייה, תנו לה לשמוע אותה,

עדי בן זאב:

אני רוצה להגיד שיש, שלפעמים הסיפור, כאילו אני מרגישה שיש הרבה פעמים תשתיות,

יוסי חביליו:

פיזיות את מדברת? או רעיונות?

עדי בן זאב:

גם,

אריאלה רג'ואן:

גם.

עדי בן זאב:

גם פיזיות, פיזיות אני מתכוונת גם נגיד למשל הדיגיטליות, גם יש כל מיני תשתיות שהם של תשתיות באמת, אבל יש תשתיות פיזיות נגיד, והדרך של האומן העצמאי, אני גם במאית תיאטרון, אבל כאילו, אז גם בכובע הזה, או של מוסד קטן, זה שכוונתי לצורך העניין, לפעמים זה נתקל בזה, שבסופו של דבר אני אתן דוגמא, בסדר? היה לנו פסטיבל אינדיפלצת, שעשינו ביום שני שעבר, באמת

ממש כזה בכוחות מקומיים, ומאוד יפה היה. ועדיין היינו צריכים לשלם חדר אומנים למינהל
הקהילתי 500 שקל. עכשיו כאילו בעיני, זה באסה, כי זה כאילו הכול היה כמעט בהתנדבות, הכול
זה, בסוף אם כאילו יש ראייה, יש תשתיות, והתשתיות האלה עומדות, או לתת מחיר,

יוסי חביליו:

כלומר צריכים לתת מחיר יותר זול, או בחינם.

עדי בן זאב:

לא, לא בחינם, הוא גם לא, לא משנה לדבר גם על מה, כאילו איך עושים את השיתופי פעולה האלה
יותר נכונים, אבל יש תשתיות, והיכולת להשתמש בהם היא גם לא כל כך נגישה, גם לא תמיד יש לי
עם מי לדבר, גם לפעמים זה נורא יקר.

אריאלה רג'ואן:

את יודעת,

עדי בן זאב:

אז לפחות שבתשתיות שיש, אפשר יהיה,

אריאלה רג'ואן:

את יודעת, רגע, מהצד השני של המתקן בשנה האחרונה, זה נורא, זה ממש, זה שנייה ממש מתבקש.
אין כמעט מחלקה, פלוגה, גדוד, ואולי חטיבה גם, שלא הגיעו לעיר הזאת, בצאת מעזה, או לפני
שייכנסו ללבנון, אנחנו רוצים רגע לעשות איזה שהוא ערב עם הנשים, לעשות ערב טוב לנשים, אז זה
עכשיו גם תמר וגם אני, לא נעים לנו לקחת כסף, לא נעים, בעל, חטיבה שעכשיו חזרה מעזרה, את
אומרת אני לא אקח עכשיו, תמר מנהלת שלושה היכלות תרבות, לפתוח את החשמל בהיכל תרבות,
עולה 3000 שקל, תסתכלי על זה איך שאת רוצה כי,

עדי בן זאב:

לא, אני מבינה,

אריאלה רג'ואן:

שנייה, לא, אני בכוונה רגע אומרת את זה,

נועם כוזר:

יום במוסד קטן עולה 1000.

עדי בן זאב:

לא, אני מסכימה,

אריאלה רג'ואן:

אז בסוף אנחנו סופגות, מה שאנחנו יכולות,

עדי בן זאב:

אני מסכימה,

אריאלה רג'ואן:

אבל אם בסוף כל אחד בעיר הזאת, כולל מינהל קהילתי שהוא בסוף גם יחידה כלכלית, יצטרך
לספוג את כל העלויות של כולנו,

עדי בן זאב:

אני לא מדברת על לספוג, אני מדברת על העבודה היותר יעילה בתחום הזה, שהיא יכולה גם,

אריאלה רג'ואן:

אם זה לא יעיל, אז בסוף (לא ברור).

עדי בן זאב:

שהיא יכולה, שהיא יכולה מן הסתם גם להבין כאילו, למשל לצורך העניין מנוי שנתי, כמו, באמת
אני חושבת, המודל של הספורט שהוא מודל מאוד חכם, כאילו,

אריאלה רג'ואן:

אני בעד לאמץ, אני בעד.

עדי בן זאב:

כאילו זה נורא פשוט.

יוסי חביליו:

את אומרת שבספורט זה בסדר.

אריאלה רג'ואן:

לא, הוא לא עובד רק ככה.

עדי בן זאב:

יש בלוקים,

אריאלה רג'ואן:

לא, לא, הוא לא עובד רק ככה, נגיד אירועים עובדת, אני רוצה,

יוסי חביליו:

לספורט.

אריאלה רג'ואן:

יש שם אפליקציה.

יוסי חביליו:

רגע, אז בספורט זה יותר זול?

עדי בן זאב:

יכול להיות שיש דרך אחרת שבה הם מכסים, כי התפיסה היא קהילתית.

דוברת לא מזוהה:

איך הם יכולים?

עדי בן זאב:

היא אומרת איך אני משרתת קהילה, האם הדבר הזה נותן לי משהו אחר שהוא עונה על הצורך שלי, ויש לי תקציב בשבילה מפה, כאילו, בעיני הסיפור של, נגיד מה יש, ואיך מגיעים לזה, בצורה שהוא (לא ברור).

אריאלה רג'ואן:

אז רגע, אז עכשיו אז מה יש?

עדי בן זאב:

עבודה.

אריאלה רג'ואן:

אז שנייה רגע להגיד על מה יש, יחד עם הרל"י יצא איזה שהוא קול קורא שהוא פחות עכשיו רלוונטי, בסוף, נשארנו באותה עבודה, ונשארו עליה, ישבנו עליה על כנסים קטנים, כי פתאום כולם מבינים שאין כנסים גדולים, ואין הרבה בלוגרים. אז עכשיו אנחנו ב - , עיצומה של עבודה, של איסוף של כל האולמות בעיר, שמכילים עד 100 איש, מה שלא היה עד היום, שזה גם עבודה סיועית, אבל היא, אני מקווה שתוך חודש, חודשיים.

יעל ביטון דה-לנגה:

הרעיון היה, כדי לקבל תמיכה של הרליי,

אריאלה רג'ואן:

את צריכה (לא ברור).

יעל ביטון דה-לנגה:

היית צריך להביא מינימום 300 איש. עכשיו הם,

אריאלה רג'ואן:

אנחנו לא יודעים בכלל איפה יש (לא ברור).

יעל ביטון דה-לנגה:

אז אנחנו ממפים עכשיו, אבל כן יש כבר החלטה שגם 100 איש, אני לא זוכרת להגיד עכשיו.

אריאלה רג'ואן:

אז תראו יהיה מיפוי של,

יעל ביטון דה-לנגה:

אבל ביום, מי שיבוא לוועדת התיירות,

עדי בן זאב:

אפילו המוסדות שיודעים להציע את הדבר הזה, זה יכול לתמוך בהם גם חזרה, כאילו בכלכלה של, זה גם משהו שהיה טוב.

נטע מייזלס:

תשתית זה לוחות מודעות, אנחנו אומרים,

עדי בן זאב:

לוח מודעות למשל.

יוסי חביליו:

רגע, רגע,

נטע מייזלס:

שנייה אני אגיד, פרסום, פרסום זה נושא סוגיה ענקית, יותר אנשים בתל – אביב מכירים את המפעל מבירושלים.

יוסי חביליו:

אז זהו, בואו נדבר על הפרסום,

נטע מייזלס:

שנייה,

יוסי חביליו:

פעם אני זוכר שהיה לוחות המודעות, למה לא נעשה?

נטע מייזלס:

רוב מוסדות,

יוסי חביליו:

מה?

אריאלה רג'ואן:

זה לא אצלנו.

לורה ורטון:

אבל צריך להיות,

יוסי חביליו:

מה זה לא אצלנו? אצל מי זה?

אריאלה רג'ואן:

לוחות מודעות לא אצלנו.

יוסי חביליו:

זה אצל אריאל.

אריאלה רג'ואן:

חברת אריאל,

יוסי חביליו:

נו בסדר, ואריאל זה לא אנחנו?

נטע מייזלס:

רגע, שנייה,

יוסי חביליו:

מי הדירקטוריון שמה? ראש העיר, מה?

נטע מייזלס:

עוד שנייה בפתרון,

לורה ורטון:

אז צריך לדבר על זה,

נטע מייזלס:

כל זה,

יוסי חביליו:

שנייה,

נטע מייזלס:

רק לדבר על הבעיה.

יוסי חביליו:

חבר'ה, אני חייב גם לתת למוסדות הלא מוכרים, אתה עכשיו נהיית מוכר, וגם יש לך דיבור.

נטע מייזלס:

משפט קטן, רוב 85 מוסדות תרבות שקיימים בעיר, עובדים עם ציבור מאוד מאוד קטן, בערך של מיליון איש.

יוסי חביליו:

זה נכון.

נטע מייזלס:

ולפני שהם מפרסמים לכל הארץ, ולעולם, למצוא את הדרך להביא, לארמון הנציב או מהשכונות, יותר ציבור, למוסדות התרבות, זה game changer זה צריך לפצח את זה, אפליקציה כזאת או אחרת, אבל זה גם תשתיות, לא רק תשתית פיזית, לא רק מקול.

יוסי חביליו :

רגע, שנייה, לא, לא, עכשיו, דקה, כן אריאלה ותמר, אני אגיד משהו אחד, בנושא שאני חלש בו, ודווקא חבל שמרים סלע הלכה, כי ראש העיר אמר שהיא תטפל בזה. אני באים אלי אנשים, חברים שלי ומשפחה שגרה בתל – אביב, או שגם תל – אביב וגם ירושלים, ואומרים לי ששמה יש להם דיגיטל, שיש להם שם פרסום על הכיף כיפק, והוא נגיש, ועוזר למוסדות, אני לא יודע אם מדברים על זה, ואומרים לי יש לנו פה, ויש לנו שם, אבל עובדה שהציבור אומר, שזה הרבה פחות טוב, אני חושב שיכול להיות שנושא הפרסום זה נושא שצריכים לשבת עליו, והעירייה צריכה בזה לעזור להם.

נועם כוזר :

יש קהל אחיד של תל – אביב בירושלים.

יוסי חביליו :

מה?

נועם כוזר :

בתל – אביב הקהל הוא אחיד, תל – אביבים שעברו מרחבי הארץ.

יוסי חביליו :

בסדר, עזוב, יש לנו אילוצים שלנו, אבל רגע, בסדר, אז הבנו שהפרסום זה בעיה, כן, בבקשה. נועה.

נועה שטרייכמן :

כן, אני רציתי לדבר על אתגר שבאמת מתחבר לשלישי שנאור ציין, לגבי אומנים עצמאיים, ולפני זה, אני רוצה רגע להגיד מילה על תשתיות, שבעצם, כשאנחנו מדברים למשל על תשתית רעיונית, אנחנו,

נאור רובין :

רק תציגי את עצמך שוב, כי,

נועה שטרייכמן :

נועה, אני פועלת בעיר, מנהלת מיזם שקוראים לו הסטודיו הנוודי, הוא עוסק בתנועה ופרפורמנס במרחב הציבורי, חוץ מזה השתתפתי בשנה האחרונה, וגם השנה בחממת תרבות, ואני רוצה לדברת, גם חממת תרבות, גם מיזם שאני מנהלת, וגם מיזם מייצג. הם שלושתם מדגימים תשתית, לאומנים

עצמאיים שרוצים לגדול, כי כשאנחנו מדברים על תשתית, כאילו אני מנסה לחשוב על משהו שאפשר להשתלב בו, אוקי. כאילו בן אדם מסיים עכשיו את ה - , האקדמיה למחול, והוא רוצה להביא,

יוסי חביליו :

ואני לא רוצה שהוא יעבור לתל – אביב.

נועה שטרייכמן :

אתה לא רוצה שהוא יעבור לתל – אביב, אתה גם לא רוצה, שהוא ימשיך לקחת עוד קורס, ועוד קורס, ועוד קורס, לא, אתה רוצה שהוא יתחיל ליצור, שהוא יתחיל לעבוד, שהוא יתחיל ללמד, שהוא יתחיל לתת מכל הכלים,

יוסי חביליו :

מה זה קורס? מאיפה הוא יחיה?

אריאלה רג'ואן :

לא, מה את מציעה?

נועה שטרייכמן :

אני אומרת בדיוק התוכניות האלה, שאנחנו למשל עובדים איתם, תוכנית של חממת תרבות, כאילו תוכניות שמלוות אנשים בתהליך יצירה, בעצם לוקחות אותם, כאילו מהעמדה הזאת של, אני רק צרכן, אני רק מקבל, אני רק כאילו מה שנותנים לי אני לוקח, אלא אני מתחיל ליצור, ולהזיז, ואני חושב על מה שאני עושה בצורה כלכלית, אז זה תוכניות שמבחינתי הן נותנות תשתית. אז חממה תרבות זה דוגמא טובה. גם בסטודיו כאילו בתוכניות שאני מנהלת השנה, אז יש תוכנית אחת שהיא ממש כזאת, זאת אומרת שאנשים עובדים על פרויקט אישי במשך שנה, מקבלים ליווי אומנותי, הם מקבלים ליווי עסקי. בסוף השנה יש להם לפסטיבל שהם משתתפים בו, מציגים את הדבר שהם עשו, כאילו הם מקבלים פלטפורמה, את מבינה? מ – א', עד ת'. גם התוכנית של רם.

רם וייס :

אני חושב ש - , אני חושב, אני רם, שלום.

יוסי חביליו :

כן,

רם וייס :

אני חושב ש - ,

יוסי חביליו:

מוותרת לו להפריע לך.

רם וייס:

כן,

נועה שטרייכמן:

כן.

יעל ביטון דה-לנגה:

אתם מאותו דבר,

רם וייס:

כן,

יוסי חביליו:

קרובים.

רם וייס:

קרובים. אני רם, אני מפיק בירושלים, אני חושב שהתשתית הכי חשובה זה כוח אדם, זה אנשים, ואנשים אני חושב שיש פה פוטנציאל אדיר בירושלים, אני חושב שה - , הפן המקצועי של, בתרבות בארץ בכלל, הוא לא מפותח, הוא מתחיל להתפתח בשנים האחרונות, באירופה יש בתי ספר להפקה, ולתרבות, ופה זה בהתחלה של זה. ואני חושב שזה, בזה צריך להשקיע אני יזמתי תוכנית ביחד עם רשות צעירים בתנועת תרבות, של תוכנית מפיקי תרבות יהיו בירושלים.

אריאלה רג'ואן:

עכשיו, מה שעכשיו, עכשיו יצא,

רם וייס:

כן,

אריאלה רג'ואן:

מהמם, ראיתי את זה,

רם וייס:

תודה.

אריאלה רג'ואן:

לפני שבועיים הוצאתם, מקסים.

רם וייס:

ואני חושב שמה שצריך להשקיע בו, זה באנשים שילמדו, אני איכשהו נהייתי מפיק, כאילו זה לא, אף אחד לא לימד אותי על זה, אני התחלתי לעבוד בפסטיבלים, וזה מה שקורה, אני חושב שצריך להכשיר אנשים, ולתת להם את הכלים. כדי שהם בעצם ייזמו ויפקידו פה דברים בעיר. זהו. אני חושב שזה תשתית הכי חשובה שצריך להשקיע בה מעבר לכסף או חלל או זה, זה ממש באנשים.

נועם כוזר:

גם אנחנו בבר – קיימא, אנחנו רואים את עצמנו כתשתית לקהילת תרבות רחבה, לנו היום יש יותר מ – 60 פרויקטים שפועלים, מתוכם 18 מוכרים ונתמכים ע"י משרד התרבות, שישה ע"י עיריית ירושלים, והרוב הגדול של הפרויקטים לא נמצא בממשק שוטף עם העירייה, אלא אם כן זה ענייני רישוי ודברים כאלה.

אריאלה רג'ואן:

עם מה? למה?

נועם כוזר:

גם תשתיות ארגון, כי לא תמיד יש את הכתובת, ולא תמיד יודעים, ולפעמים ניגשים ויש דרישות רישוי גבוהות, כשהעירייה עושה אירוע וסוגרת את גן העצמאות, אף מפיק עצמאי, לא היה עומד בדרישות שהעירייה מציבה, גם זה וגם.

אריאלה רג'ואן:

אבל זה, יש דרישות משטרה, יש דרישות,

נועם כוזר:

אנחנו עושים,

אריאלה רג'ואן:

אבטחה. זה לא אנחנו,

נועם כוזר:

קהילת התרבות שאצלנו, אנחנו עושים גם תוכניות הכשרה, גם פרטניות, גם הרצאות, גם קורס עבודה לגובה, שלא תמיד מוסד קטן יכול, אבל הוא נדרש, קורס מד"א. ודברים כאלה. כל הדברים האלה יחד,

אריאלה רג'ואן:

אפרופו קורס עבודה עבור (לא ברור) פה.

נועם כוזר:

ותשתיות, וגם אפילו תשתית מידע אצלנו,

אריאלה רג'ואן:

כן, זהו.

יוסי חביליו:

רגע, חבר'ה, אתם רוצים להגיב, תגיבו לו, לא תדברו ביניכם.

נועם כוזר:

אצלנו יש, אנחנו קוראים לזה שירותים פנימיים, הקבוצות שפועלות בבר – קיימא יכולות להשתמש בחלל של ארגון אחד, ובתמורה לתת שירותי שכן אמן, או השכרת ציוד לארגון אחר. אמנם זה כמה עשרות אלפי שקלים בודדים בשנה, אבל עדיין נוצר מתשתיות פנימיות, שאנשים יש להם את התשתית של הידע, הם יכולים לשאול, למי יש מקרן פנוי, הם יכולים לשאול, יש להם גישה גם לחללי תצוגה, וגם לכוח אדם, וידע מקצועי.

אריאלה רג'ואן:

אחלה, אתה צריך אותי, זה מצוין, כל מה שאתה מתאר, זה כאילו אחלה.

נועם כוזר:

יפה, אז א' מסתבר שאני לא צריך, כי עמותת בר – קיימא מעולם לא מתמחה.

יוסי חביליו:

לא, לא, אגב פה שואלים מר צריך, מסתבר שצריך,

נועם כוזר:

זאת דוגמא לתשתית שהיא,

יוסי חביליו:

רגע, שנייה, חכה, לא, לא, אתה דיברת באחוזים הכי הרבה פה.

נועם כוזר:

אני עונה בקצרה, אני עונה בקצרה, מינהלים קהילתיים יש להם תשתית סליקת אשראי, הם יכולים להציע לאומנים שגרים בשכונה, להעביר שיעורים ולהשתמש בתשתית של החללים בסליקת האשראי.

אריאלה רג'ואן:

ולמה אתם לא עושים את זה?

נועם כוזר:

למשל.

אריאלה רג'ואן:

לא, אבל למה, טוב, אני רגע,

יוסי חביליו:

כן, רגע, זהו. שנייה בסדר, אז רגע, נועה, סיימת?

נועה שטרייכמן:

אני רוצה רק לסכם,

יוסי חביליו:

אז מילה אחת, אחרי זה מתן, ויש עוד כמה שלא דיברו,

אריאלה רג'ואן:

גם אנחנו,

יוסי חביליו:

אתה שותק זהו, אולי ניתן הארכה כמה דקות, אבל,

אריאלה רג'ואן:

מה את צריכה?

נועה שטרייכמן:

אני רק רציתי לסכם את הנקודה שלי,

יוסי חביליו:

רגע, לורה, שנייה, את רוצה לדבר גם?

לורה ורטון:

קודם כל,

יוסי חביליו:

כן,

לורה ורטון:

יותר חשוב לשמוע את (לא ברור).

יוסי חביליו:

אז בסדר, זהו, כי יש כמה שעוד לא דיברו, והם רוצים.

נועה שטרייכמן:

אני רוצה רק לסכם, אנחנו בעצם הבאנו דוגמא לכמה תוכניות שמתקיימות, כרגע בעיר, ומספקות תשתית, שבעצם מעבירות אנשים מהמצב של,

יוסי חביליו:

אז את רוצה להגדיל אותם?

נועה שטרייכמן:

להרחיב תוכניות,

יוסי חביליו:

את רוצה לעשות תוכניות אחרות?

נועה שטרייכמן:

צריך להרחיב אותם, צריך להרחיב אותם, יש,

יוסי חביליו:

מה זה התוכניות? אחד זה,

נועה שטרייכמן:

חממת תרבות, הסטודיו הנודד, ה - ,

דובר לא מזוהה:
והתוכנית למפיקים.

נועה שטרייכמן:
והתוכנית למפיקים.

יוסי חביליו:
רגע, אבל זה רק שלושתם או שיש עוד?

נועה שטרייכמן:
זה דוגמאות, בוודאי שיש עוד דברים כאלה בעיר.

נועם כוזר:
היו כמה שנים במעלית,

יוסי חביליו:
רגע, לא, אמרת שאתה לא מדבר.

אריאלה רג'ואן:
התוכנית, התוכנית למפיקים, היא כרגע באוויר, לא יודעת מה צריך להרחיב, ומה לא, זה כאילו, עכשיו התחלנו בואו נחכה רגע, עד שזה יצא.

נועה שטרייכמן:
נכון, יש דברים,

אריאלה רג'ואן:
ואז נחשוב, זה מאוד זה. לגבי מקומות, להפסיק להיות צורך, אלא לתת יותר, אני חושבת שכדאי שתהיו בקשר עם תמר כי יש לא מעט.

תמר ברלינר:
הם בקשר, נתמשך ע"י (לא ברור).

אריאלה רג'ואן:
גם בטדי, וגם עוד מעט בתלפיות, יש לא מעט מקומות.

נועה שטרייכמן:

כן, הניסיון היחיד להגיד, זה נכון שיש עכשיו כרגע פיילוטס, ואנחנו קודם רוצים לראות שדברים עובדים, ואז להרחיב אותם, נכון. מצד שני, שנייה להסתכל על זה, כאילו כמות הביקוש של מול ההיצע, היא מטורפת, כמה אנשים היו לכם השנה שהגישו לחממת התרבות? נאור.

נאור רובין:

וכי בירושלים יש יותר מה להגיד, מסבלנות לשמוע.

נועה שטרייכמן:

150 ומתקבלים 20, כאילו זה מטורף.

יוסי חביליו:

צריך להרחיב, אין ברירה.

אריאלה רג'ואן:

רגע, רגע, זה לא הדיון, זה לא הדיון,

תמר ברלינר:

אין שאלה, הבקשה להרחבה של הדברים האלה, מכונת (לא ברור) אנחנו מאוד בעד, זה התשתיות.

נאור רובין:

חשוב להגיד אגף תרבות פה הוא גם,

תמר ברלינר:

כן, אתה, כאילו,

נאור רובין:

את הרמה, כל דבר שהוא (לא ברור) זה חבל,

תמר ברלינר:

איפה המפגשים האלה נמצאים בתוך בביתא.

נאור רובין:

בביתא.

תמר ברלינר:

או בתוך טורים, או כאילו כל המקומות האלה.

אריאלה רג'ואן:

או (לא ברור).

תמר ברלינר:

חד-משמעית, חד-משמעית,

יוסי חביליו:

אבל יכול להיות שצריך להגדיל.

תמר ברלינר:

יותר,

יוסי חביליו:

אין מה לעשות,

תמר ברלינר:

יותר תשתיות,

יוסי חביליו:

כמו שאומרים (לא ברור) מתחילים בכל הכוח ומגבירים. רגע, אבל סיימת, כי הוא גם. יש איתו גם ממשקים אחרים, שאני חייב אותו בעין כרם.

מתן ישראלי:

אנחנו, היום בתור נציג, אני חושב הגופים הלא מוכרים, שזה ז'אנר די הולך ונעלם. פעם היינו יותר גופים בקטגוריה הזאתי.

יוסי חביליו:

הוא נעלם? למה? כי הם הופכים להיות מוכרים?

מתן ישראלי:

מוכרים.

יוסי חביליו:

ואז זה אומר זה צריך להביא עוד כסף, תמר, כי התמיכות.

מתן ישראלי:

לא, בסדר גמור, אנחנו לצורך העניין עשינו החלטה אסטרטגית,

יוסי חביליו:

אבל עדיין יש הרבה שלא מוכרים לדעתי, לא?

מתן ישראלי:

אין לי את הנתונים.

יעל ביטון דה-לנגה:

הוא לא מכיר, נכון? זאת (לא ברור).

יוסי חביליו:

לא, הוא היה שמה עד הרגע,

מתן ישראלי:

אנחנו עשינו את זה בין 5,

יוסי חביליו:

לא, עכשיו הוא עדיין שמה,

מתן ישראלי:

ואז בזכות זה עשינו את הדרך, שהוכר ע"י משרד התרבות, עכשיו אנחנו השנה אנחנו הפכנו להיות מוסד מוכר. אבל זה רק חלק מאוד קטן מהפעילות שלנו, היום בעצם, רוב הפעילות שלנו בתחום הקיימות, או הקהילה וכו', כי אנחנו בעצם הבנו שרוב הכסף או רוב ה - , יכולת שלנו להשפיע בקנה מידה עירוני, היא בכלל לא בתחום של התרבות, כן, של הכיס, בסופו של דבר של התרבות הוא מאוד קטן, והרבה מאוד גופים רבים על הכסף הקטן,

אריאלה רג'ואן:

יפה מאוד אגב זה מצוין.

יוסי חביליו:

אולי צריך להגדיל את הכסף הזה, בשביל זה.

מתן ישראלי:

בשביל אנחנו, אנחנו העיר הזאת הולכת לגדול, היא גדלה בטירוף, אנחנו רואים כמה בונים פה, וכמה תושבים הולכים לחיות פה, אנחנו צריכים הרבה מאוד מוסדות תרבות,

יעל ביטון דה-לנגה:

מיליון וחצי תושבים,

יוסי חביליו:

רגע, אל תזכיר לי את זה עכשיו.

מתן ישראלי:

בקיצור,

יעל ביטון דה-לנגה:

זו האמת יוסי.

יוסי חביליו:

למרות שהיום היה לנו הישג. רק תגידי ייגמר הישיבה פה עכשיו.

מתן ישראלי:

לצורך העניין, אנחנו צריכים שיהיו פה גם הרבה יותר מוסדות תרבות, אנחנו צריכים לעשות את זה באופן כזה, ש - , מוסדות תרבות הם לא רק מוסד תרבות, כן? אנחנו לא פסטיבל, ונטע הוא לא רק גלריה, אנחנו הרבה יותר משמעותיים.

יוסי חביליו:

מה אתה מציע לעשות? אני רוצה שיהיה לי תוכנית עבודה, מה אני עושה מחר בבוקר? אני לא מבין.

מתן ישראלי:

שיהיה רפרנט שמתעסק בכל היצורים המוזרים האלה, שהם לא לגמרי מוגדרים, ומוצא את הדרך.

יוסי חביליו:

רפרנט, תמר זה שלך, הוא אומר יש את המוסדות הלא מוכרים,

מתן ישראלי:

אני עכשיו אין לי,

יוסי חביליו:

אני אין לי דרך, אני רוצה רפרנט אצלך.

מתן ישראלי:

לצורך העניין,

יוסי חביליו:

בסדר.

תמר ברלינר:

אני חושבת,

יעל ביטון דה-לנגה:

הייתה אמורה לענות לך, אתה התחלת.

מתן ישראלי:

שנייה לצורך העניין מה שאני אומר, זה ש - , יצורים המוזרים האלה, הם אלה שפורצים את הדרך, עבור הדור הבא, אני לא דואג כבר לעצמי, כי אנחנו כבר, אני מכיר את כל מי שצריך בעירייה, ואני יודע לפנות למי שצריך. אבל הדור הבא של מי שאנחנו רוצים שייכנס בדלת הזאת, וימציא את האינר הבא של תרבות הגות, לא יודע מה זה יהיה, הוא צריך שיהיה משהו שידע לטפל בו, מרגע, לנו ייקח 15 שנה עד להגיע לרגע הזה.

יוסי חביליו:

ואתה מדבר על המוסדות הלא מוכרים? או גם על המוכרים, או גם על עצמאיים?

מתן ישראלי:

בזמן שאתה הופך להיות מוסד מוכר,

יוסי חביליו:

חכה רגע,

תמר ברלינר:

אני גם רוצה להגיד משהו בעניין הזה,

מתן ישראלי:

דרך חתחתים ארוכה. שאתה צריך למצוא את דרכך, וזה, אתה חייב להיות משוגע על דבר, וחייבים בתקופה הזאת לעזור יותר למוסדות, כי אחרת, לא יהיה פה דור צעיר של מוסדות, אנחנו לא צריכים 80, אנחנו צריכים 180 מוסדות תוך כמה שנים.

יוסי חביליו:

מוכרים?

קטיה טוב:

חינוך לתרבות.

מתן ישראלי:

אנחנו צריכים הרבה יותר, נעדכן הרבה יותר ממה שיש כרגע,

יוסי חביליו:

אז הנה, תמר, את אומרת שיש הרבה, והוא אומר צריכים יותר,

תהילה שמש:

אני גם רוצה להגיד משהו על זה,

יוסי חביליו:

לא ב – 5, בפי 2, רגע, רגע, שנייה, אתה רוצה לדבר?

נועם כוזר:

על הנושא הזה,

יוסי חביליו:

שנייה, שנייה, חבריה,

תהילה שמש:

המחלקה למוסדות תרבות בעירייה תומכת במוסדות שמקבלים כבר תמיכה,

יוסי חביליו:

נכון,

תהילה שמש:

ממשרד התרבות, יש מוסדות תרבות שאין להם תקנה,

קטיה טוב:

רבים.

תהילה שמש:

זאת אומרת אין תקנה רלוונטית לפעילות שהם עושים.

נועם כוזר:

ליצירה.

קטיה טוב:

רבים.

יוסי תביליו:

רגע, אבל השאלה היא, את נכנסת דווקא, הבנתי, אבל דווקא זה, כאילו את נכנסת פה לאיזה הרמת לי להנחתה, או חצי, השאלה היא בזמנו, עוד לפני כמה שנים, אני באתם אלי, או לא יודע איך הגיעו אלי, ואמרתי לראש העיר תביא כסף למוסדות לא מוכרים.

אריאלה רג'ואן:

כן,

יוסי תביליו:

עכשיו אנחנו חשבנו שאולי נעשה את זה בתמיכות. אבל הטענה הייתה, שאז זה לא יהיה כל כך טוב, אני לא רוצה לפרט את כל הנימוקים, שזה יגיע אולי למקומות פחות שאנחנו טובים. ועדיף שזה יהיה במסלול פרויקט.

נועם כוזר:

טעות.

יוסי תביליו:

השאלה אם זה טוב או לא טוב.

נועם כוזר:

לא טוב.

תהילה שמש:

ברור שזה לא,

יוסי חביליו:

חכה רגע תן לה להשיב, רק אחר כך, אבל תבין שתמיכות זה מורכב. ב.

נועם כוזר:

אני מבין.

תהילה שמש:

זה טוב במידה מסוימת, וזה טוב לפחות בשנים הראשונות, עד שמקבלים איזה שהיא תקנה, ושוב לא תמיד יש תקנה שתואמת את אותו פרויקט.

יוסי חביליו:

אז מה את מציעה?

תהילה שמש:

נכון,

נטע מייזלס:

מרכזים יצירתיים.

יוסי חביליו:

מה את מבקשת?

נטע מייזלס:

מרכזים יצירתיים רב – תחומיים, רב ענפיים, זה דבר שירושלים,

תהילה שמש:

נכון,

נטע מייזלס:

פורצת בו דרך ברמה הארצית, שמינהל תרבות לאומי, לא יודע לתת מעננה.

תהילה שמש:

בדיוק,

הוועדה לתרבות – מספר
מתאריך כ"ו בתשרי תשפ"ה (28.10.2024)

נטע מייזלס:

ואם עיריית ירושלים,

יוסי חביליו:

אז מה אתה רוצה? שיהיה תמיכות ספציפיות לחבריה האלה?

מתן ישראלי:

בדיוק, ולא רק,

יוסי חביליו:

מה? מה? חבל שאלי כהן לא בא.

נטע מייזלס:

בשנייה אני אגיד,

תהילה שמש:

תראו, אנחנו מקרה קלאסי של הדבר הזה,

יוסי חביליו:

לא, הנה היא תיתן את התשובה, הוא גם בקיא בעניינים.

נטע מייזלס:

אני אגיד על זה משהו, עיריית ירושלים תפרוץ את הדרך עבור כל הארץ בנושא הזה.

תהילה שמש:

נכון,

מתן ישראלי:

נכון.

נטע מייזלס:

כי כרגע בכל, כל מיני דוגמאות של מרכזים כאלה, שיש איזה מין תמיכה על משהו מאוד ספציפי לפי התבחינים הלאומיים, אנכרוניסטי משנות ה-80, כולנו מכירים את הבעיה הזאת, האם יש אפשרות ליצור פתרון עירוני לדבר הזה, זה שאלה גדולה, אני לא יודע, אני לא יודע לתת פתרון מתוך המערכת.

נועם כוזר:

כמו שיש, כמו שיש הקצאה שם גן לאומי בתי כנסת ל – 50 תושבים, אז צריך להיות גם הקצאה של שטח לחיי רוח וקהילה.

יוסי חביליו:

רגע, זה מקרקעין, זה נושא נפרד, זה נושא כבד.

נועם כוזר:

לא, אבל זה לא מקרקעין,

יוסי חביליו:

היא דיברה על משהו אחר, היא דברה על כסף.

נועם כוזר:

זה חשיבות של מוסד. אם זה יש מנגנון להכיר בחשיבות של מוסד, וקהילה.

אריאלה רג'ואן:

אבל נועם, אתה מערבב בין מה שהם אומרים לדבר אחר.

נועם כוזר:

אני לא מערבב, אני משווה,

אריאלה רג'ואן:

לא היית רוצה, לא היית רוצה שיהיה מרכז תרבות ורוח מעל מינהל קהילתי ומעל הכול, בכל שכונה, כי אז כל הצד הזה של השולחן, כולל רוני, ויגידו לך, מה עשית לי, כי אנשים לא יגיעו, אז רגע, אנחנו,

נועם כוזר:

מה זאת אומרת שאנשים לא יגיעו? אם יש, גם בתי כנסת עומדים ריקם לפעמים, אבל יש אנשים, 100 אנשים.

אריאלה רג'ואן:

אני לא עכשיו בבתי כנסת, אני רגע אומרת, מה שאתה אומר, מה שבעצם,

יוסי חביליו:

רגע,

אריאלה רג'ואן:

במרכזים שהם לאו דווקא מוסדות תרבות,

נועם כוזר:

או אפילו, תכינו מנגנון הכנה לליגה הלאומית,

אריאלה רג'ואן:

נכון, אנחנו צריכים לחשוב איך עושים את זה,

נועם כוזר:

הליגה הלאומית מפגרת בכמה שנים במגמות העכשוויות.

יוסי חבילין:

שנייה, אבל, נועם, נועם, רק שנייה, שנבין, אני רוצה לתת עוד,

מתן ישראלי:

לעשות על זה מחקר שלם, ובסוף את הדו"ח עצמו לא לקחו ולא יישמו אותו.

יוסי חבילין:

איפה הדו"ח? איזה דו"ח?

נטע מייזלס:

אנחנו עשינו מיפוי ארצי, בכל הארץ עם הדבר הזה, עם המלצות למועצה הלאומית, כולנו ישבו מחאו כפיים.

יוסי חבילין:

אבל זה להם, מה לנו?

נטע מייזלס:

שנייה, שנייה,

יוסי חבילין:

מה לנו?

נטע מייזלס:

אפשר להציג אותו, אוקי, ברמה מקומית יש בירושלים יותר מבכל הארץ, שנייה להבין את הסקאל, אוקי, בירושלים יש יותר מרכזים ויוזמות כאלה,

יוסי חביליו:

כן, בסדר, מבקשים את זה, תביא.

נטע מייזלס:

בכל הארץ.

יוסי חביליו:

אבל רגע, אני פשוט רוצה, תראו, תראו, פה נמצאת תמר ואריאלה, ואני מקווה שהם מפיקים מזה הרבה, אבל אני נוח לי, שאני יודע שיש לי משימה ספציפית, ואז אני יכול לבוא לתמר, כי אחרת אני נבלע בבלגאן.

אריאלה רג'ואן:

טוב, יוסי, אני הולכת לראש העיר סליחה, אני לא הייתי צריכה להיות כל הישיבה, אני צריכה לצאת,

יוסי חביליו:

בסדר,

אריאלה רג'ואן:

ביי. לורה, (לא ברור).

יוסי חביליו:

תודה.

לורה ורטון:

כן, אני צריכה.

יוסי חביליו:

את גם (לא ברור)?

לורה ורטון:

מה?

יעל ביטון דה-לנגה :

היא כתבה שהיא צריכה להיות עם ראש העיר.

יוסי חביליו :

ראש העיר? כן, יש לי הפגנה, מה אני אעשה? אבל לא גמור. נכון, נכון, אנחנו מסיימים עוד דקה, אבל רגע, בעצם מה שאת אומרת, ונועם, את אומרת אני רוצה לא בפרויקטים, עם כל הכבוד של הפרויקטים, שיהיה מסלול תמיכה, במוסדות לא מוכרים, או ניתן לזה איזה רובריקה, שתיתן לנו איזה סכום קבוע שלא נצטרך לרוץ על הפרויקט.

תמר ברלינר :

העברנו על זה, אז שנייה,

יוסי חביליו :

אני גם העליתי את זה, כל הבעיות, צריך לחשוב על זה.

תמר ברלינר :

את לא רוצה מסלול תמיכה, מה עשינו בכל הדבר הזה, אם זה נכנס לתוך התמיכות הרגילות, אז זה,

נירית אבני :

זה תגדירו את זה כתקציב כלשהו שהוא שנתי.

תמר ברלינר :

אבל אמרנו את זה,

נירית אבני :

וקבוע,

תמר ברלינר :

צריך להיות,

נירית אבני :

לגופים שלא נתמכים.

תמר ברלינר :

תקציב חופשי מעל התקציב, ליוזמות, והוא צריך להיות תקציב חמש שנותי, לא שנה ונראה מה יהיה. ואז אתה יכול להבטיח משהו שהוא מזכיר, תמיכה שוטפת, המנגנון של התמיכות יש בו גם צד חיובי,

נירית אבני:

נכון,

תמר ברלינר:

מנגנון התמיכות הוא, הוא בתוך בועה של עצמו, זה לא משנה כמה רעש יהיה בעיר הזו,

נירית אבני:

זה צריך להיות מקדים.

תמר ברלינר:

והכסף הוא יעבור,

יוסי חביליו:

הבנתי, אבל בעצם מה ש - , שנייה רגע, אבל תמר,

תמר ברלינר:

אבל זה הסיבה שהמליצו בזמנו את הכסף שאתה הבאת, להכניס לתוך המנגנון כדי (לא ברור), מה שאתה מבקש עכשיו זה לעשות תקציב, ואני מאוד בעד, אולי בישיבה הראשונה שלנו, אמרתי לך, אין מה בן אדם בתור יעד ממני, בגלל ש - , זה מה שיפה בירושלים, יצורי כלאיים האלה, זה מה שהופך את ירושלים, למה שהיא. ואז מה הם עושים, הם אומרים בוא נפתח גלריה, כי יש תקנת גלריה, טוב, בוא נעשה פסטיבל, נגיש תקנת פסטיבלים. טוב, בוא נהיה מוסד להשכרת מיקרופונים, נלך לתקנה, הלא יודעת מה, זה טירוף.

יוסי חביליו:

רגע, לא, שנייה, אי-אפשר דקה, ההפגנה עוד מעט מתחילה.

תמר ברלינר:

צריך, אתה ברוב שלך, וגם אנשים שיושבים פה, רוצים בעצם דיברו כאן הרבה על התשתיות, ועל האומנים העצמאיים, צריך שהכסף הזה הוא יהיה חופשי, שיהיה כסף.

יוסי חביליו:

הבנתי, רגע, אני רק רוצה לסכם, לא, לא, לא, כי אתה עכשיו תבלבל אותי בעוד משהו, שנייה,

תמר ברלינר:

תקציב רב – שנתי,

יוסי חביליו:

הבנתי, בסדר.

תמר ברלינר:

חייב להיות.

יוסי חביליו:

כי אם אני מבין נכון, תראו, יש, יש פה שתי מרכיבים, מרכיב אחד, תמר תקשיבי דווקא, כי זה אחרי זה הבסיס לשיחה בינינו.

תמר ברלינר:

לדעתי הבן אדם הכי מרוכז פה בשולחן.

יוסי חביליו:

בסדר, אני, אני לא מתיימר. שנייה, אני לא מתיימר, להיות מרוכז כל כך. מה? היי, ביי, מה נשמע? תודה. בקיצור, שנייה, אני תראה, קודם כל הנושא הזה הוא כבר בדיונים, כמו שאמרתי אני כבר 5 שנים מלווה את זה, כן החלום שלי היה, הרי תראו, אני אומר שתי דקות, ונראה שאני מבין. יש מה שאני קראתי תמיכה בבסיס התקציב, זה תמיכה שאתה מקבל את הבוחטה תחילת שנה, 100 אלף שקל, כמובן על קריטריונים וזה, ואז תעשה עם זה מה שאתה רוצה, זה בעצם החלום שלכם. אנחנו בנינו, עכשיו זה, יש בעיות רגולטביות עם הדבר הזה, וזה יכול אולי להתחלק, עוד פעם בוא נגדיר את זה כבעיות רגולטביות, ולכן בזמננו כשאני הבאתי את הכסף, לא משנה, גם לי קצת ביקורת, כי עשו לי גם כל מיני טריקים, לא משנה זה היה לפני תמר. באו אבל נגיד בכיוון החיובי ואמרו, אם אנחנו נכניס את זה ככה לתמיכות, וניתן תמיכות למוסדות לא מוכרים, יהיה פה בלגאן, ואתם תקבלו גרעינים, וכל הכסף שהבאתי יגיע לא לאן שאני רוצה, בוא נדבר על עצמי עכשיו, לא על העירייה. ולכן בנו את מסלול הפרויקטים שהוא נותן עזרה חלקית, בוא ניקח למשל את הקולנוע, אז במקום שהם יקבלו סתם, אני אומר 100 אלף שקל, ויעשו עם זה מה שהם רוצים ייקנו ציוד ישכירו, הם צריכים להגיש פרויקט, הם מקבלים 70 אלף שקל, והפרויקט הזה עולה להם 60 אלף שקל, ואז אולי נשאר להם 10 וכולה. אז שתמר אומרת, בסדר.

תמר ברלינר:

אם הם מקבלים 70, הפרויקט עלה להם 150.

קטיה טוב:

150.

נועם כוזר:

כן,

יוסי חביליו:

אז זה עוד יותר גרוע.

נועם כוזר:

מקסימום,

יוסי חביליו:

לא, לא, אז מה זה שווה?

נועם כוזר:

220.

יוסי חביליו:

אז מה זה שווה? בסדר. רגע, אז זה רק מחזק,

נועם כוזר:

בפועל או בבקשה.

יוסי חביליו:

שנייה, נועם, נועם.

נירית אבני:

לא, זה נכון, תמר יודעת.

יוסי חביליו:

בסדר, אז זה רק מחזק, את מה שהם אומרים, אז עכשיו תמר מציעה איזה שהיא הצעה. עכשיו אני אומר, לכן אני אומר יש לזה שני מרכיבים, אחד, זה להביא כסף, אז בסדר, זה עכשיו דיוני תקציב, נלך לראש העיר, אפשר גם לקחת את התקציב הזה שהבאתי לפרויקטים ולהזין אותו לפה, אבל זה אולי לא רוצים, כי זה יבאס. תמיד אומרים, מעלים בקודש ולא מורידים. ואז תמר אומרת, בוא תביא את זה כאיזה שהוא תקציב חופשי, נניח בשיקול הדעת מנהל האגף, נקבע לזה איזה שהם

קריטריונים, אבל לא במסלול של תמיכות, נקרא לזה תשתיות, לא יודע מה שהם, ואז תשתיות לקולנוע, ניתן לכם את זה, בסדר. בוא נראה, מבינים, פה דווקא אני מבין,

נירית אבני:

אני רוצה לשאול, מה זה,

יוסי חביליו:

כי אני מלווה את זה, אבל עכשיו צריך גם כסף, וגם לבנות את הצורה הרגולטיבית שנוכל לתת לכם. רגע, אנחנו נמצאים ממש בקשקש. אז את רצית להגיד, בבקשה.

נירית אבני:

משפט אחד רגע, אין מחלקה לקולנוע בעירייה,

תמר ברלינר:

חד-משמעית.

נירית אבני:

צריכה להיות מחלקה לקולנוע, ולכן גם אין תקציב מסודר, ואין פרויקטים מסודרים, כאוס לא נורמאלי בנושא התאורה בעירייה.

תמר ברלינר:

מי פה מהמחול? מה תקציב המחלקה למחול?

נירית אבני:

זה לא חשוב,

תמר ברלינר:

(לא ברור).

נירית אבני:

גם ה – 3000 שקל, לא, תמר, גם ה – 3000 שקל, אין בקולנוע, גם זה אין בקולנוע.

נטע מייזלס:

על האומנות פלסטית?

נירית אבני:

בסדר: 3000 שקל, אין לפרויקט בקולנוע, גם זה. אז מחלקה לקולנוע צריכה להיות בעירייה, כמו שיש מחלקה, שיהיה גם כתובת, יהיה לנו למי לפנות, זה דבר ראשון. דבר שני, את דיברת על נושא הספריות, לנו יש אוסף של 3000 סרטים, ספריה DVD היא גם ספרייה, אנחנו רוצים,

נטע מייזלס:

יס.

נרית אבני:

לדבר גם על הדברים האלה, נכון, גם על הדברים האלה, יש עדיין מגזרים שרואים סרטים ב – DVD, למשל המגזר החרדי, אין להם אינטרנט, הם רואים סרטים, יש ביקוש לדבר הזה, צריך לדבר על זה, זה עוד משהו.

תמר ברלינר:

החוק של הספריות נפתח להתנגדויות ממש לא מזמן, וכבר נסגר. השאלה אם הרוויחה, וגם הפסידה בו זמנית, הדבר הגדול שירושלים הרוויחה, כששינו את חוק הספריות, זה את היכולת להתרחק מזה שיהיה ספרנית, שפותחת את הספרייה, אפשר לדבר על אשכול.

נרית אבני:

ספריות DVD לא צריך ספרנית,

תמר ברלינר:

אין שום דבר,

נרית אבני:

זה לא עובד ככה.

תמר ברלינר:

בחוק הספריות, שדווקא הוא התקציב שלו יחסית חופשי, כי הוא מגיע רק המטציינג שלו, מגיע מהעירייה, אין על DVD, מתנצלת ממש.

נרית אבני:

תיצרו משהו.

תמר ברלינר:

אבל,

נועם כוזר:

אינציקלופדיה העברית,

נירית אבני:

אני מבקשת,

נועם כוזר:

מהספרייה בז'ראר בכר, אתם יודעים את זה? האינציקלופדיה העברית, הורידו מהמדפים.

יוסי חביליו:

למה?

תמר ברלינר:

אתה יכול ללכת ברחביה, ולמצוא את זה על המדרכות.

יעל ביטון דה-לנגה:

נכון,

נועם כוזר:

על מדרכות, אבל לא בחנויות ספרים, ולא בספרייה, באמת?

יוסי חביליו:

אני לא, לא ראיתי, אז תשלח לי את זה עוד פעם, אני בוואטסאפ, טוב, חברה אנחנו לקראת סיום, יש למישהו.

נועם כוזר:

שני דברים אחרונים,

יוסי חביליו:

אבל יש לך דקה, דקה,

נועם כוזר:

לגבי מסלול.

קטיה טוב:

אני רוצה מילה, אני רוצה מילה.

יוסי חביליו:

רגע, רגע, מילה, היועצת של ראש העיר.

קטיה טוב:

כן,

יוסי חביליו:

היא מפתח אצלכם להביא דברים.

נועם כוזר:

אז אני שתי משפטים קצרים.

קטיה טוב:

רגע, אותי מאוד עניין את העניין של התקנות, כמו שיש היום במשרד התרבות, וזה באמת מיושן, ואני רוצה בהקשר הזה לראות את המחקר, ויכול להיות שדווקא,

יוסי חביליו:

נטע, זה אליך היא מדברת.

קטיה טוב:

ויכול להיות שדווקא כן צריך לחשוב בכיוון של מסלולים חדשים, שהם לא בהכרח מה שמשרד התרבות מגדיר, איפה מביאים כסף, זה שאלה אחרת,

יוסי חביליו:

זה בעיה שלך,

קטיה טוב:

אבל כאילו, כן, אבל וזה באמת כמו שאתה אמרת, אני חושבת שייחודיות של העיר, מאוד מעניין אותי, אני רוצה בסינמטק, סליחה זה ז'אנר ישן, אבל מאוד מכובד, זה מאוד מעניין אותי, אז אני,

נועם כוזר:

באותה נקודה, אני גם רציתי להגיד,

קטיה טוב:

כן,

יוסי חביליו:

אז נשאר לך חצי דקה.

קטיה טוב:

ועוד חצי מילה, בעניין התשתיות, כל הזמן דיברו על תשתיות פיזיות, לי לפני 10 שנים היה רעיון כשעוד עבדתי בעירייה, על זה שצריך למפות אומנים עצמאיים, איך עושים את זה, זה מורכב, כן? זה היה ברור גם אז, וגם, גם היום, ואיך מצד שני ממפים את כל השירותים שקיימים בעיר, במדינה ובעולם בשביל אומנים, כולל קרנות, פסטיבלים ולא רק ברמה העירונית כמו שאריאלה דיברה, זאת אומרת היציאה היא מתוך השכונה, ועד ל - , לאולם הגדול. אז זה גם כיוון שמאוד מעניין אותי. אז מי שיש לו רעיונות, אני ממש אשמח. כי זה אמור לעזור, לא רק למוסדות תרבות, שזה דבר מאוד מכובד,

יוסי חביליו:

לא, לא,

קטיה טוב:

ואני גם ברמה האישית מאוד נהנית מזה, אבל יש פה קהילה יוצרת, כמו שאתה אמרת, משהו יצורים כאלה קצת מוזרים.

מתן ישראלי:

יצורי כלאיים, כן,

קטיה טוב:

כן, בדיוק. ואני חושבת ש - , שזה האתגר הבא, טיפה לפצל.

יוסי חביליו:

לא, לא, עדי, רגע, לא, אז שנייה,

קטיה טוב:

מי שיש לו רעיונות,

יוסי חביליו:

שנייה, רגע, אנחנו צריכים ללכת, רגע, שנייה, עוד אין אישור לקום. עדי, רציתי להגיד עוד משהו, כי את דיברת קצת.

נטע מייזלס:

בדיחה קטנה.

יוסי חביליו:

לא,

עדי בן זאב:

אני בסדר עם זה.

יוסי חביליו:

המצב לא בדיחות.

נטע מייזלס:

בדיחות תמיד.

יוסי חביליו:

המצב על הפנים.

עדי בן זאב:

רציתי להגיד רק כתוספת, על נושא החינוך שדיברו על ילדים וזה, אני חושבת שגם הסיפור של מוסדות תרבות להגיע לקהילה, זה משהו שנגיד מקומות שהם יותר מקומיים, כמו נגיד הפאב, יכולים לאפשר את זה, שיחה שהתחילה כבר עם נטע כאילו על הסיפור של קהילתיות והדבר הזה, אני מרגישה שיש מקום לשיחה גם בין ה - , בין המוסדות לבין העירוניים שהיא קוראת, אבל היא מאוד, יכול להיות שיש,

יוסי חביליו:

אז אולי אנחנו צריכים לתת לזה מידע, זה כאילו, לא, לא, נועם אתה בסוף משפט.

עדי בן זאב:

יכול להיות שאפשר לעשות את זה בגלל שאני כמוסד קטן לא יודעת מה קיים, יכול להיות שדרך דווקא,

יוסי חביליו:

תמר, אז זה אולי מאגר, שאנחנו צריכים לנהל אותו של אומנים עצמאיים, של המוסדות תרבות, של המוסדות לא מוכרים, מאגר מידע, תמר, מה את אומרת?

קטיה טוב:

זה מה שאני אומרת, אין פה מאגר מידע,

יוסי חביליו:

לא, אני שואל אותה,

נירית אבני:

לנו יש מאגר של 500 יוצרי קולנוע,

יוסי חביליו:

בסדר, אז אתם מאגר אחד.

נועם כוזר:

הבדיחה היא שכדי להצליח בארץ, צריך להצליח בחו"ל, יש בדיחה ידועה כזאת, זה אותו מידע כדי להצליח ברמה המקומית בירושלים, אתה קודם צריך לעבור את דרך הויה דולורוזה של הכרה לאומית, ואחרי זה עיריית ירושלים מצטרפת, אין מנגנון ברור וידוע להכרה,

יוסי חביליו:

מי, מעבר לנועם שדיבר הרבה, מישו רוצה להוסיף עוד משפט? להפגנה, יופי. טוב, אז קודם כל אני מסכם, זה בסדר היום, תודה רבה שבאתם, תודה רבה על העבודה שלכם. אני פה בשבילכם, אני רק נכנס לעניינים, ונקווה להשתפר, וכמובן שהמצב במדינה יהיה יותר טוב.

יעל ביטון דה-לנגה:

אני יכולה לומר, כי אני שומעת מאומנים ואנשים שבאים אלי, שמאז שאת פה, כן יש כתובת.

נטע מייזלס:

יש לנו בעיה,

יעל ביטון דה-לנגה:

וזה נורא חשוב. באמת זה אנשים אומרים, אני אומרת.

סיום הדיון